

Tineretul lumii

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

3

1959

COLUMBIA

de astăzi

COMITETUL DE REDACTIE:

Director: Werner LAMBERZ (R.D.G.)
 Redactor-șef: Sukhendu MAJUMDER
 (India). Membri: CHARVENET Paulette
 (Franța), CHEIKH Bora Lo (Senegal),
 JEUTNER Klaus (R.D.G.), KALLBERG
 Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Ior-
 dania), LATORRE E. (Spania), VOLODIN
 Lev (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (Ca-
 nada).

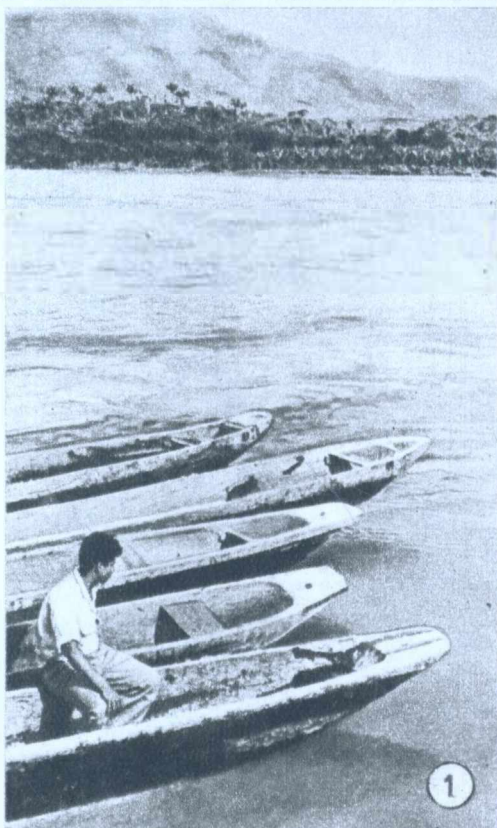
A D R E S E:

Redacția centrală: Bencsur-utca 34,
 Budapeșt VI — R. P. Ungară.
 Redacția ediției în limba română:
 București, Piața Scintei nr. 1.

DRAGI CITITORI DIN ROMANIA.

Dacă doriți adresa ale tinerilor din alte țări
 pentru schimb de corespondență, adresați-vă
SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL
F.M.T.D., Bencsur-utca 34, Budapeșt VI,
 R. P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor
 acestui serviciu, adăugați în plic o serie fi-
 latică completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați și publicarea unui
 anunț la rubrica „tinerilor prin correspon-
 danță” din revista „Tineretul lumii”, valoarea
 seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE**
CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE
TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPON-
DENȚĂ AL F.M.T.D. Scrieți numai într-una
 din limbile de mare circulație (ex.: franceză,
 engleză, rusă etc.).

Columbia ocupă un loc important pe
 imensul continent al Americii de Sud.
 Este a patra țară din acest continent după
 suprafață (1.139.000 km²) și a treia după
 populație (11.500.000 de locuitori).

Primii europeni care au atins coastele
 Columbiei au fost Alonso de Hojeda în
 1499 și Cristofor Columb în 1502. Marele
 eliberator al Americii Latine, Simon
 Bolivar, a întemeiat în 1819 Statele Unite
 ale Columbiei, care se compuneau din
 teritoriile actuale ale Venezuelei și Ecu-
 adorului. Din 1903, Columbia a devenit
 republică.

Columbia este o țară bogată, cu im-
 portante resurse minerale (petrol, aur,
 platină, smaralde, sare). Dar, cu toate
 acestea, agricultura rămâne preponderentă.
 Ea produce cafea, tutun, orez, cacao etc.
 Lipsa unei industrii dezvoltate, în afară
 de cea textilă, face din Columbia o țară
 dependentă de monopolurile din S.U.A.,
 care joacă un mare rol în viața economică
 și controlează exploatarea celor mai în-
 semnate bogății ale țării.

Prezentăm mai jos fotografiile primite de
 la cititorii noștri din Columbia, fotografiile
 ce prezintă unele aspecte din această țară.

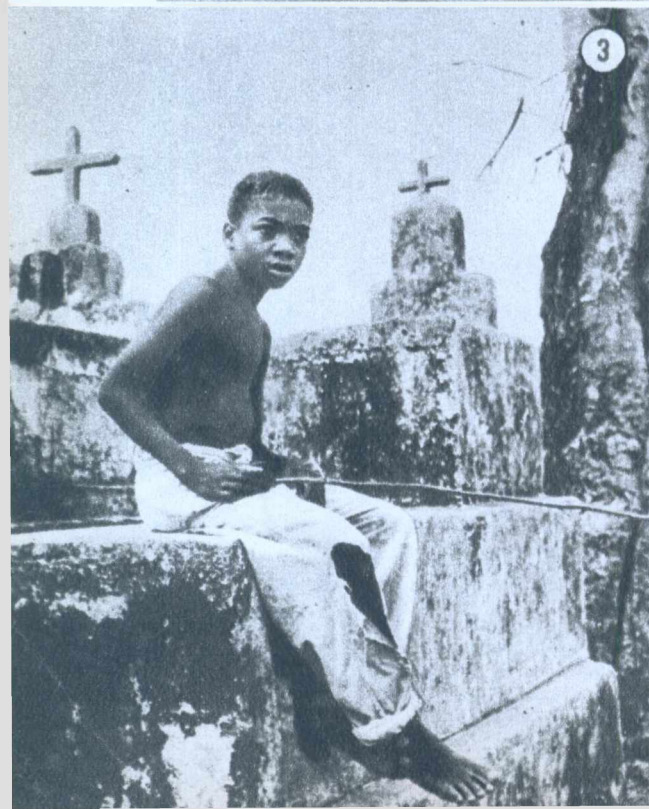
1. Cel mai mare fluviu din Columbia —
 Magdalena —, una din sursele de existență
 a sute de mii de țărani și o arteră importantă
 a țării.

2. Tineretul se distrează pe străzile Bogotei,
 capitala Columbiei, în lipsa cluburilor și să-
 lilor necesare pentru petrecerea timpului liber.

3. Cimitirul este de asemenea un loc de
 întâlniri.

4. „Goafiro Columbiano” — un fel de co-
 libă în Columbia. În astfel de colibe locuiește
 majoritatea populației rurale.

5. O vedere tipică pentru anumite regiuni
 ale Columbiei. Un soldat controlează intrarea
 și ieșirea micilor ambarcații.

SĂPTĂMÎNA MONDIALĂ A TINERETULUI

În anii sîngeroși ai celui de-al doilea război mondial, cînd trupele hitleriste invadaseră teritoriile străine, schingiuind și omorînd milioane de oameni nevinovați, tinerii popoarelor aliate în lupta împotriva fascismului au organizat pentru prima oară în istoria omenirii, la chemarea eroicului tineret sovietic, o sărbătoare internațională a tineretului. Prima săptămîină a primăverii, între 21 și 28 martie, a devenit astfel „Săptămîna mondială a tineretului”, semnificînd arzătoarea dorință a popoarelor lumii de a se sfîrși odiosul masacru, de a trăi în pace și de a asigura un viitor fericit primăverii umane, tineretului.

„Săptămîna mondială a tineretului” se serbează de atunci an de an cu tot mai mare amploare. Nenumărate acțiuni tineresti sînt organizate pe tot globul în primele zile ale primăverii. Anul acesta, spre exemplu, sînt prevăzute felurite asemenea manifestări: mitinguri ale tinerilor consacrate luptei pentru încetarea războiului rece și pentru promovarea tratatelor în relațiile internaționale, întâlniri ale tineretului cu perso-

nalități ale mișcării mondiale pentru pace, adunări de solidaritate cu tineretul din colonii, împotriva imperialismului, simpozioane pe teme științifice privind cele mai recente realizări în cucerirea cosmosului, în utilizarea pașnică a energiei nucleare, spectacole și întreceri sportive în întîmpinarea celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, ce va avea loc la Viena, plantări de arbori și excursii, reuniuni și șezători, expoziții și gale de filme și multe, multe alte acțiuni. Toate acestea vor demonstra uriașa putere pe care o reprezintă tineretul lumii în lupta popoarelor pentru zădărnicierea planurilor războinice ale cercurilor agresive din Occident.

De sărbătoarea primăverii și a noii generații, „Săptămîna mondială a tineretului” să facem să răsară și anul acesta în tot mai multe colțuri ale pămîntului, o dată cu primii ghiocci, cît mai multe inițiative ale tineretului în lupta pentru cele mai înalte idealuri: pacea și prietenia între popoare!

COPERTA NOASTRĂ:
O. Ilinară din Ceylon

S u m a r

	Pag.		Pag.
	6	Eroismul milioaneilor.	19
	8	Calea studenției din Republica Populară Romînă.	20
	10	Concursuri culturale.	22
	12	Marcel Carné.	23
	14	Un plan fără egal.	23
	16	Va fi cancerul singelui în curînd înoins?	24
	17	Concurs de fotografii 1959.	26
	18	Cititorii ne scriu.	28
1		Săptămîna Mondială a Tineretului.	
2		Berlinul nu trebuie să fie un focar de neliniște.	
4		Amnistie pentru deținuții politici spanioli.	
5		Impertalști, părăsiți Africa!	
		Drepturi egale la învătămînt.	
		Luminile Bicazului.	
		Pregătiri pentru festival.	
		Independența națională și tineretul.	
		Colțul rebusistului.	
		Cel de-al VII-lea Festival.	
		Spartachiada tineretului.	
		Noutăți literare — Cine orea să corespundă cu noi?	

Literatura din zilele cele mai întunecate ale Germaniei este larg răspândită astăzi ca și altădată în Berlinul occidental și în Germania occidentală. Apar ca clupercile filme care preamăresc faptele de arme ale fasciștilor. Astfel sînt tulburate mințile tinerilor, cu scopul de a-i pregăti pentru noi aventuri războinice

BERLINUL NU TREBUIE SĂ FIE

O discuție cu tineri din cele patru sectoare ale Berlinului.

Problema Berlinului e în centrul actualității mondiale, și tineretul își are cuvîntul său de spus. „Tineretul lumii” a vrut să completeze articolul publicat în ultimul său număr prin păreri culese de la tineri berlinezi.

Astfel, unul dintre colaboratorii noștri a plecat la Berlin și a discutat cu tineri din cele patru sectoare ale orașului.

La discuție au participat: JURGEN G., din Berlin — Schöneberg (sectorul american), PETER M., din Berlin — Reinickendorf (sectorul francez), PETER G., din Berlin — Steglitz (sectorul american), MARGOT PITZKY, de la Uzina V.E.B. „Aktivist” (Berlinul de răsărit); GERD H., din Berlin — Wilmersdorf (sectorul englez), KURT VOGT, din Întreprinderea „Berliner Druckerei” (Berlinul răsăritean), și URSEL R., din Berlin — Schöneberg (sectorul american).

„TINERETUL LUMII”: *Unul din motivele principale care cer rezolvarea problemei Berlinului este că acest oraș, în situația actuală din partea sa de vest, a devenit un centru de tensiune și un focar de pericole. Pentru berlinezi trebuie să adăugăm numeroasele inconveniente pe care le comportă viața într-un oraș împărțit în mai multe sectoare. Cum se reflectă această situație în viața dumneavoastră?*

JÜRGEN G.: Întregul tineret din Berlinul occidental este preocupat într-un fel sau altul de împărțirea orașului. Mă gândesc, de exemplu, la sportivii cărora le este inter-

zis să se întâlnească cu prietenii lor din sectorul democratic al Berlinului. Mulți locuitori ai Berlinului occidental au de suferit din punct de vedere economic, ca urmare a părerilor lor progresiste.

PETER M.: Aceasta rezultă, de asemenea, din împărțirea orașului. Primăria din Berlinul occidental ar trebui să fie obligată să se îngrijească ca nici un locuitor din Berlinul occidental să nu aibă dezavantaje economice, ceea ce ea nu face. O altă problemă care interesează tineretul în mod deosebit: în sectorul francez, în care locuiesc, forțele armate franceze fac propagan-

dă pentru Legiunea străină. Se întâmplă deseori ca unii tineri să fie înșelați și apoi forțați să semneze angajamentul. Toată lumea cunoaște povestea celor doi tineri din Berlinul occidental care au reușit să evadeze din legiune.

MARGOT PITZKY: Aș vrea să adaug că, după părerea mea, filmele arătate tinerilor în sectoarele occidentale nu sînt potrivite pentru educația lor, ci, dimpotrivă, acestea îi învață ce trebuie să facă pentru a comite crime, asasinate, hoții și cît de „frumos” este războiul etc. La noi, în sectorul democratic, există multe instituții culturale în care tinerii se pot distra seri întregi făcînd sport, cîntînd sau vizionînd un film etc. În aceste instituții, tinerii sînt educați în spiritul prieteniei față de tineretul lumii iubitor de pace. Astfel de locuri nu există în Berlinul occidental. Acolo, tinerii sînt educați în spiritul urii.

PETER G.: Nu numai filmele proaste îi corup pe tineri, ci și alte manifestări, ca aceea de la „Sportpalast”.

GERD H.: Aceste filme și alte manifestări au încă un efect: îi sustrag pe tineri de la problemele politice, îi orbesc și le dau o satisfacție înșelătoare.

PETER G.: Este evident că Berlinul occidental nu dispune de suficiente piscine. Forțele de ocupație au ales două dintre

cele mai bune pentru folosința lor. Acest lucru este mărturisit cu regret chiar de ziarele din Berlinul occidental. Ziarul „Telegraf” spune, de exemplu: „La treisprezece ani după război, patru din cele douăsprezece districte din Berlinul occidental nu dispun de nici o piscină. Cele două «perle» ale piscinelor («Olympiastadion» și «Finckensteinhalle») sînt aproape tot timpul la dispoziția americanilor și englezilor. Iată o situație foarte regretabilă”. Cuvîntul „regretabil” este chiar prea ușor.

PETER M.: Aș vrea să-l contrazic puțin pe prietenul nostru Gerd. Nu putem spune că tinerii din Berlinul occidental rămîn pasivi în fața problemelor politice. Iată un exemplu: americanii au un depozit de arme atomice la Zehlendorf, în sectorul american. În cadrul mișcării „Lupta împotriva morții atomice”, mulți tineri au demonstrat împotriva existenței acestui depozit prin strîngerea de semnături și prin „veghile atomice” (gărzi simbolice împotriva pericolului nuclear). Ei au arătat astfel că nu vor capitula în fața „destinului”.

GERD H.: Nu am vrut să vorbesc despre efectul amintit ca despre o faptă împlinită, ci ca despre o dorință a ocupanților. Sînt întru totul de părerea ta.

JÜRGEN G.: Încă un cuvînt despre Bundeswehr (ar-

Iată-i în activitate pe cei cărora li se adresează publicațiile și filmele amintite. Deocamdată, acești tineri se limitează la distrugerea scaunelor, a pianelor și a altor mobile în timpul unei seri de Rock and Roll la „Sportpalast”, în Berlinul occidental.

UN FOCAR DE NELINIȘTE!

mata federală) și armata pactului N.A.T.O. I se face publicitate chiar și în ziarele sportive, în revistele de fotbal. Sportul este folosit pentru a pregăti pe tineri pentru armata N.A.T.O.

PETER G.: Pericolul este destul de mare. Primarul Berlinului occidental, Willy Brandt, a spus de curind: „Berlinul nu trebuie să fie inactiv, ci, dimpotrivă, el trebuie să fie cel care să provoace tulburări Europei“. Oficinele de spionaj mărturisesc că Berlinul occidental îndeplinește deja această misiune. Aceste oficine își desfășoară activitatea sub protecția ocupanților care le susțin materialmente.

PETER M.: Trebuie să vorbim și despre alte probleme. M-am căsătorit de curind și nu am locuință. Se construiesc imobile, dar nu suficiente. Dacă germanii ar putea locui în clădirile construite pentru ocupanții occidentali și familiile lor, aceasta ar însemna un mare ajutor pentru mii de persoane forțate să trăiască în cocioabe. Situația Berlinului, ca oraș împărțit, te îndeamnă mereu să compari condițiile de viață. Știm, de exemplu, că chiriile în sectorul democrat al Berlinului sînt mult mai mici decît la noi. În Berlinul occidental, o locuință din două camere, baie, bucătărie și balcon, într-o construcție nouă, costă 60—70 de mărci pe lună,

în afară de suma suplimentară de 1.000 de mărci care trebuie plătită pentru a obține locuința. În întreprinderea bine cunoscută „Siemens“ se oferă muncitorilor locuințe de două camere cu o chichinetă pentru bucătărie și un duș la o chirie de 80 de mărci și pentru care trebuie să plătești pentru a o obține 3.000 de mărci.

„TINERETUL LUMII“: *Care ar fi, după părerea dumneavoastră, avantajele transformării Berlinului occidental într-un oraș liber și demilitarizat?*

PETER G.: Totul ar fi schimbat, instituțiile ocupate de americani, ca la noi, la Zehlendorf, ne-ar fi redade. Influențele nefaste în domeniul culturii s-ar micșora, oficinele de spionaj ar dispărea etc.

MARGOT PITZKY: Sînt de părere că un Berlin occidental liber și-ar trăi viața lui adevărată. Populația lui și-ar hotărî ea singură munca și soarta sa. Guvernul de la Bonn nu și-ar mai exercita autoritatea asupra Berlinului.

PETER M.: Întreg Berlinul ar fi un oraș al siguranței și al păcii, iată esențialul. Mulți oameni din Berlinul occidental trăiesc cu frica zilei de mîine.

JÜRGEN G.: Iată problema centrală. Dacă ocupanții s-ar retrage, nu ar mai exista stocuri de arme atomice la Zehlendorf. Ei le-ar lua cu ei. Toată lumea ar putea respira ușurată.

În realitate, presa occidentală încearcă să intimideze populația din Berlinul occidental, vrînd s-o facă să creadă că realizarea propunerii sovietice ar aduce pentru berlinezi schimbări economice și că nu ar exista o garanție pentru statutul de oraș liber.

Propunerea sovietică spune literal că Berlinul occidental va rămîne un oraș autonom, cu administrația sa independentă, că nici unui stat, inclusiv celor două state germane, nu li s-ar permite să se amestece în treburile lui. Populația din Berlinul occidental și-ar alege ea însăși sistemul economic.

PETER G.: În prezent, cu greu putem să ieșim spre marginea orașului în zona occidentală. Avem cîteva păduri și lacuri în această parte a Berlinului, dar ele nu sînt în întregime la dispoziția noastră. În Grönenwald, de exemplu, ocupanții fac manevre. Pe drumul spre Wansse există un cîmp de tragere. Pe drumuri care oficial sînt interzise pentru mașini circulă jeepuri și camioane americane. S-a întîmplat chiar că unele persoane care se plimbau sau înotau să fie rănite de gloanțe rătăcite. Asemenea lucruri nu s-ar întîmpla dacă ocupanții occidentali s-ar retrage. Ne-am putea plimba prin Grönenwald fără a fi în pericol de a atinge cu piciorul o mină.

PETER M.: Cred că vorbesc în numele tuturor locuitorilor din Berlinul occidental cînd spun că acceptarea propunerilor U.R.S.S. înseamnă pentru noi în primul rînd pace, desființarea șomajului etc. Îmi amintesc, de pildă, o frază din declarația sovietică în care se spune că Uniunea Sovietică este gata să acorde un sprijin deplin Berlinului occidental, luîndu-și anumite angajamente economice. Aceasta înseamnă că orice locuitor al Berlinului va avea posibilitatea unei munci asigurate.

„TINERETUL LUMII“: *O anumită presă occidentală afirmă că propunerile guvernului sovietic nu ar fi realizabile pentru că nu ar exista nici o garanție pentru ca statutul de neutralitate să fie respectat. Ce credeți despre această problemă?*

JÜRGEN G.: Desigur, există oameni în Occident care spun: cine va garanta? Aș vrea să spun că Uniunea Sovietică se bazează în toate propunerile privind problema Berlinului pe Tratatul de la Potsdam. Alianții antifasciști se angajaseră în mod solemn să restabilească aici condiții democratice. Și ce s-a întîmplat? Cine și-a respectat angajamentele? Doar Uniunea Sovietică.

PETER M.: În ceea ce privește așa-zisul argument: „Vorveni rușii!“, trebuie să ținem

(Continuare în pag. 13)

AMNISTIE PENTRU DEȚINUȚII POLITICI SPANIOLI!

Documentul pe care îl aducem la cunoștință astăzi cititorilor noștri, semnat de mai mult de 1.000 de deținuți politici spanioli, a fost adresat poporului spaniol și opiniei internaționale pentru a demasca farsa pe care o constituie amnistia promulgată de generalul Franco cu prilejul alegerii Papei Ioan al XXIII-lea. Mulți dintre semnatari sînt deținuți care au fost închiși pentru părerile lor la vîrsta de 15—20 de ani și și-au petrecut toată tinerețea între patru pereți.

Sîntem siguri că cititorii noștri vor trage singuri concluziile necesare

Cu prilejul alegerii noului suveran pontif de la Roma, la 1 noiembrie 1958, guvernul generalului Franco a promulgat un decret de amnistie. Radioul și presa franchistă s-au grăbit să-l popularizeze pe toate voiele. Radioul Vaticanului a salutat vestea cu bucurie declarînd că este vorba despre un gest foarte larg și generos. În sute de cămine spaniole, în celele închisorilor, mii de inimi s-au umplut de speranță. Chiar funcționarii, preoții, călugăritele și alte persoane care în aceste zile au venit în contact cu noi nu și puteau ascunde bucuria față de sfîrșitul apropiat al acestui coșmar și ne vesteau, ca o consolare caldă și umană, punerea noastră în libertate. Totul părea să arate că, în sfîrșit, după 20 de ani, sunase clipa în care urma să se pună capăt captivității îndelungate a deținuților politici. Dar iluziile noastre și bucuria familiilor noastre au fost lovite ca de trăsnet.

La 6 noiembrie, după 5 zile de tăcere mortală, în timpul căroră au fost puse la încercare cu sadism nerăbdarea noastră și neliniștea părinților, soțiilor și copiilor noștri, au fost făcute publice condițiile și importanța amnistiei. Excepțiile și numărul de amnistiați constituie o cruntă batjocorie nu numai pentru deținuți și familiile lor, ci chiar pentru biserică și pentru demnitățile noului suveran pontif, în numele căruia fusese promulgat decretul. Nu se poate concepe ceva mai las și mai monstruos decît tirania. Noi înșine, care am cunoscut în condiții îngrozitoare dictatura, n-am fost capabili să ghicim fondul pervers și rău al instinctelor ei de răzbunare care au lăsat la iveală prin această amnistie. Din mai mult de 1.000 de condamnați politici, a căror existență este ascunsă sub numele de „deținuți speciali”, mai puțin de 100 vor obține eliberarea prin această amnistie.

900 de persoane vor rămîne îngropate de vii fără nici o altă ieșire decît aceea de a înnebuni sau de a pieri între patru pereți. Numai 10% din deținuți, aceia care după 15 sau 20 de ani de închisoare erau pe punctul de a-și termina pedepsele, vor beneficia de această dispoziție precară. Ceilalți, toți care au obținut comutarea pedepsei capitale, cei care în mod arbitrar sînt considerați recidiviști sau cei care au înscrisă la dosar vreo greșală din timpul detenției vor rămîne mai departe întemnițați. Aceasta înseamnă că vor fi condamnați la o moarte de o sută de ori mai groznică decît plutonul de execuție.

Aceia care nu cunosc reprimarea care există în Spania, reprimarea fără precedent în istoria modernă, vor crede poate că acești deținuți condamnați la pedepse atît de grele sînt acuzați de delictul foarte grav împotriva societății și a securității statului. Nu este adevărat. Așa-zisa noastră delicvență nu fi considerată în orice țară drept exercitarea normală a drepturilor și a datorităților cetățenești. Ar trebui ca dosarele noastre să fie puse la dispoziția unor anchetatori competenți, ceea ce noi cerem să se înfăptuiască de urgență. Majoritatea proce-

selor noastre s-au desfășurat fără nici o garanție juridică, prin teroare și tortură, și totuși măturile și sentințele dovedesc clar ilegalitatea instrucției și a condamnării. Aproape toți condamnații privați de amnistie au fost acuzați de încercare de a se organiza, de presupuse legături politice sau din cauza unor vechi convingeri democratice sau revoluționare. Pentru aceleași „delicte” au fost trimiși în fața plutonului de execuție unii dintre tovarășii noștri.

Însăși dictatura, pentru a opri acțiunile maselor, a fost obligată să abandoneze propria sa legislație. Menținerea noastră, a condamnaților politici spanioli, în închisoare este absolut ilegală nu numai din punct de vedere moral și omenesc, ci chiar conform dispozițiilor promulgate în materie juridică de regimul spaniol. Majoritatea pedepselor noastre au fost dictate de tribunale militare și conform legilor excepționale abolite apoi. Din acest motiv, pedepsele noastre ar fi expirat dacă s-ar fi procedat la revizuirea lor corespunzătoare.

Din închisorile din Burgos și Duero, din San Miguel, Alcalá de Henares, din toate închisorile în care ne aflăm, ne adresăm țării noastre și lumii întregi pentru a denunța farsa înșoitoare și sadismul regimului care ne oprimă.

În timp ce toate căile și interesele Spaniei duc spre o politică de salvare națională, bazată pe pace civilă și înțelegere patriotică, pe o coexistență creatoare, generalul Franco promulgă o amnistie împotriva deținuților, fapt ce confirmă că în sufletul lui de Cain zac ura și răzbunarea împotriva fiilor poporului.

Posturile de radio spaniole au ascuns cu grijă această fraudă. Ele au oferit nuca lor spartă cu toate onorurile milei creștinești. În timp ce în țară se decretau 10 zile de doliu oficial și toate clopotele băteau, la Palatul lui Pedro se pregătea cu un rafinement diavolesc acest sarcasm, care a lovit inima deținuților și speranțele a sute de cămine.

Prin această amnistie, franchiștii au vrut să ne reamintească fraza pe care Dante a găsit-o în infern: „Renunță la orice speranță”. Ei încearcă să ne facă să plecăm capul sau să pierim, să ne învingă țărnia morală și să ne distrugă viețile.

Dar nu vor reuși. Avem destulă tărie pentru a ne apăra cu mindrie demnitățile noastre umane.

Ridicați-vă în apărarea vieților noastre, care sînt amenințate!

Solidarizați-vă cu noi!

Jos ura și spiritul de răzbunare! Să pansăm rănile Spaniei!

Amnistie pentru deținuții politici spanioli!

În Belgia, o acțiune de solidaritate cu deținuții politici spanioli (sus)

IMP păr

„Africa renăscută este dovada faptului că libertatea — o Africă liberă, într-o înțelegere liberă între popoare — are pun la baza legăturilor internaționale nobilele principii ale Pancei Shila — este garanția cea mai sigură a unei păci trainice.”

Acestea sînt cuvintele cu care tineretul și cetățenii din Calcutta și-au exprimat sentimentele lor cu prilejul „ZILEI: IMPERIALISTI, PĂRĂȘIȚI AFRICA!” Astfel de cuvinte au străbătut întreaga Indie cu prilejul mitingurilor organizate pentru a sprijini lupta africanilor pentru libertate și independență. Apelul a fost lansat de Secretariatul internațional al solidarității afro-asiatice, cu sediul la Cairo.

Sherif Guelal, reprezentant al Frontului de eliberare națională din Algeria, pronunță un discurs

O parte a auditoriului unei adunări la Calcutta. (Foto-Aloke Guha, corespondent al F.M.T.D.)

UN SIMBO

Dragi cititori ai revistei „Tineretul lumii”

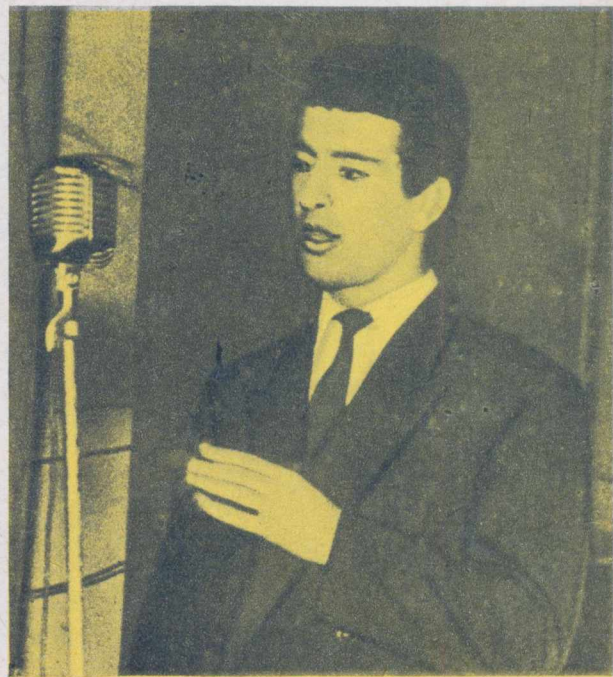
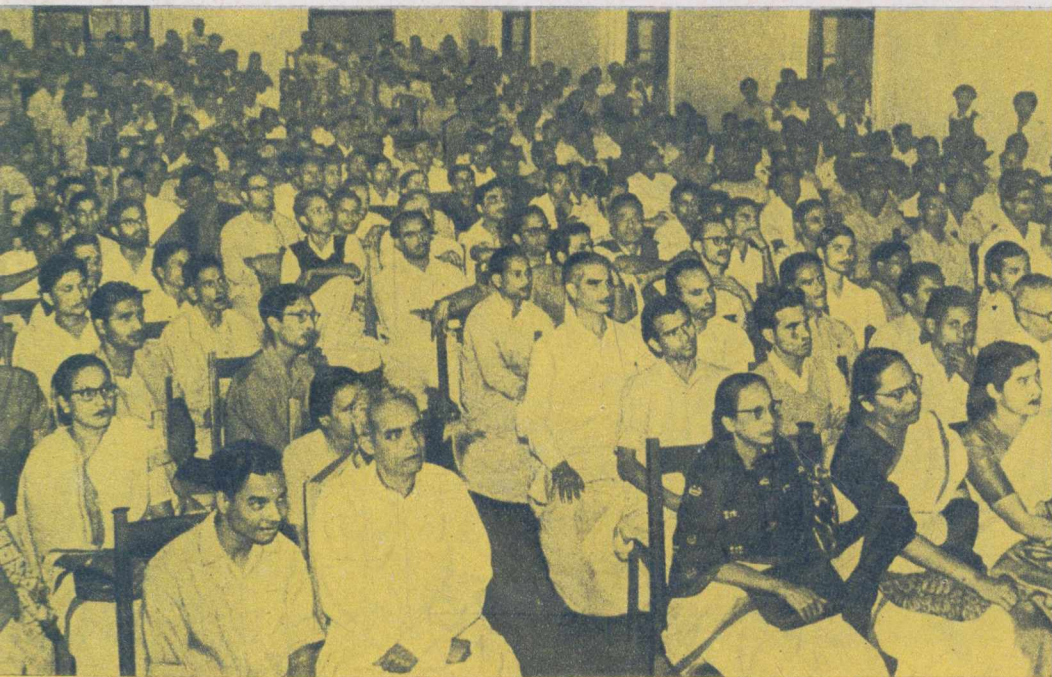
Sînt indian din statul Kerala și vă scriu din Sanatoriul internațional al studenților de la Pekin. Împreună cu mine se află numeroși alți studenți din India. Sînt, de asemenea, nepalezi, coreeni, arabi și africani. Locuim într-un grup de clădiri impunătoare, de o mare frumusețe, construite într-un stil care împletește în mod armonios tradițiile arhitecturii chinezești și cerințele moderne ale instituțiilor terapeutice.

Ca mulți studenți din Asia și Africa atinși de tuberculoză pulmonară, mi-am pierdut bucuria de a trăi și am fost urmărit în mod constant de umbra morții pînă în clipa în care am aflat că Oficiul pentru sănătate al studenților de la Calcutta era pe cale să-mi aranjeze să fiu primit și tratat la Sanatoriul internațional al studenților de la Pekin. Abia acum am aflat că prin Fondul internațional de solidaritate, creat de Federația Mondială a Tineretului Democrat, s-a acordat o

FRATRALISTI

siti Africa!

AL FRĂȚIEI AFRO-ASIATICE

sumă de 3.000 de dolari acestei instituții studențești din Asia.

Acest sanatoriu, unic în felul său, își datorește existența unei inițiative a studenților chinezi, izvorită din sentimentele lor profund umanitare. Federația națională a studenților chinezi a adresat un apel guvernului R. P. Chineze și organizațiilor studențești din diferite țări pentru a primi sprijinul lor material. Guvernul a dăruit un teritoriu de 90.000 m². Un grup de profesori și de studenți de la arhitectură, precum și specialiști în igiena publică au elaborat proiectul sanatoriului. 1.000 de muncitori chinezi au început să construiască clădirea și au terminat-o înaintea termenului stabilit. În același scop, 1.600 de studenți chinezi au nivelat terenul în vacanță și în timpul liber. Studenții de la Institutele de arte plastice și-au adus contribuția oferind tablouri și desene. Studenții din U.R.S.S., Republica Democrată Germană, Franța, Indonezia, India și din alte țări au adus sprijinul lor trimițând în dar sanatoriului instrumente

medicale, medicamente, cărți, tablouri etc.

Simbol al prieteniei studențești internaționale, sanatoriul a fost inaugurat în mod oficial la 25 noiembrie 1954.

Sanatoriul — *sanatoriul nostru* — este dotat cu toate instalațiile moderne în domeniul științelor medicale. Are două săli de operații, o secție de radiografie dotată cu un tomograf, laboratoare, săli etc. Sub supravegherea specialiștilor calificați și a unor medici excelenți, ne bucurăm de un tratament foarte bun, care se bazează pe ultimele rezultate ale științei medicale.

Medicii și surorile fac nu numai tot ce este necesar pentru a ne însănătoși în cel mai scurt timp posibil, ci depun toate eforturile pentru ca noi să fim tot timpul bine dispuși, cu un moral ridicat, ne dau curajul necesar pentru a privi viitorul cu optimism.

Particularitatea cea mai însemnată a colectivului nostru este, fără îndoială, caracterul său internațional. În prezent există aici studenți din India, Pakistan,

Birmania, Nepal, Indonezia, Vietnam, Coreea, Mongolia, Irak, Siria, Iordania etc.

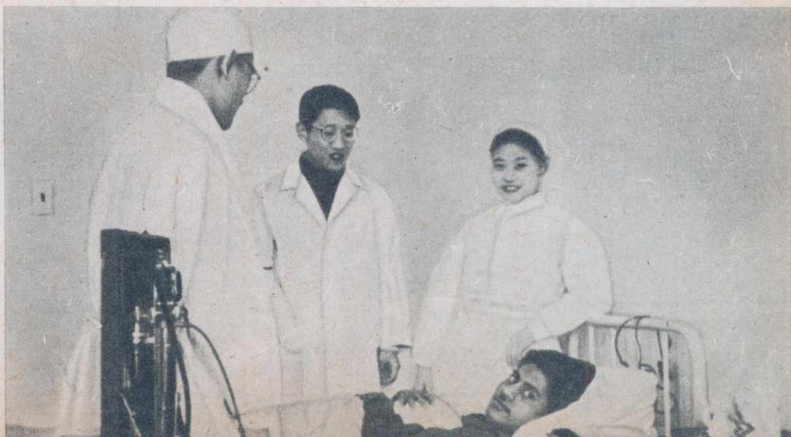
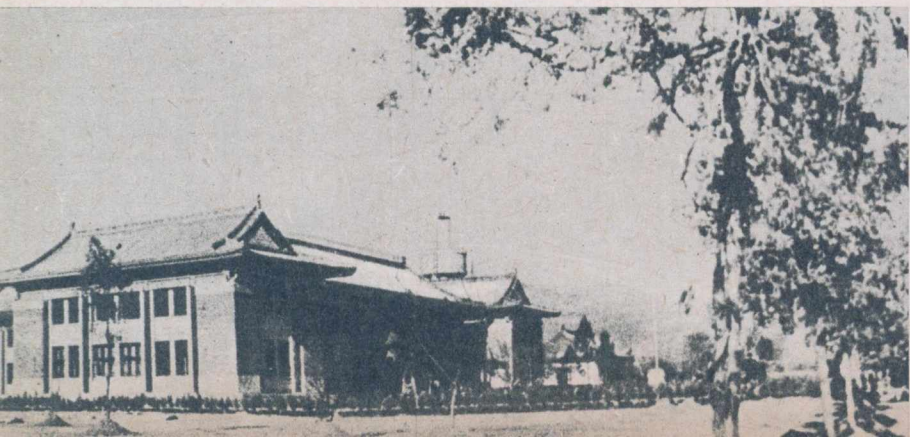
Avem o bibliotecă cu o colecție destul de bună de literatură clasică universală și ne bucurăm de toate posibilitățile de recreare. Deseori vin să dea spectacole artiștii ai Operei din Pekin sau de la diferite universități.

Ce se va întâmpla la întoarcerea noastră acasă? După ce vom fi complet restabiliți, când sănătatea ne va permite să muncim și să studiem cu toate puterile noastre, noi ne vom întoarce acasă plini de încredere în viitor și cunoscând perfect limba chineză. Unul dintre compatrioții mei, Nupur Sen, care s-a întors acasă, citește ziare și literatură și scrie chiar studii în limba chineză!

Rammilan Singh din India face progrese remarcabile în studierea limbii mongole.

Acest sanatoriu nu este oare un simbol măreț al solidarității internaționale? Ce credeți despre aceasta, dragi cititori ai revistei „Tineretul lumii”?

C. KOYA (India)

EROISMUL

Este într-adevăr o faptă eroică. Nici un alt termen nu se potrivește operei pe care o îndeplinesc zi de zi cele 500.000.000 de țărani chinezi.

Importanța acestei opere nu se descoperă imediat. Poate pentru că în China este denumită simplu: „Construirea instalațiilor mici și mijlocii de irigare”. Poate că un nou puț, o nouă rigolă și un nou rambleu nu lasă decât cu greu să se ghidească caracterul grandios al lucrărilor realizate în întreaga țară.

Pentru a vă da o idee despre această muncă eroică trebuie să recurgem la comparații.

Toate instalațiile pentru irigare construite în China, în decurs de 4 milenii,

procurau apa necesară pentru 300.000.000 de mu². În lupta pentru ameliorarea pământului întreprinsă în R.P. Chineză, numai în curs de 4 luni au fost irigate 20.000.000 de mu. În prezent, Republicii Populare Chineze îi revine $\frac{1}{3}$ din teritoriul irigat în întreaga lume. Marea campanie de irigare, planificată pentru o perioadă de 10—15 ani, este abia la început. Cu toate acestea, în fiecare zi sînt redede agriculturii 1.000.000 mu de pământ (fotografiile 1—2).

Numai în provincia Hu-Nan, lucrările de terasament au atins în 6 luni un volum de 8.000.000 m³.

Și același avînt există în fiecare cooperativă, district și provincie.

Districtul U-Cian, din provincia Gan-Su, este unul dintre cele mai secetoase din țară. Un cîntec vechi dedicat unui sat din acest district spunea: „Nu-ți mărita fata acolo pentru că acolo nu se găsește nici apă măcar”.

Districtul nu putea fi salvat de secetă decât prin construirea unui canal lung de 32 km, ale cărui lucrări cereau o perioadă de 3 ani. Dar constructorii au răsturnat toate calculele (fotografia nr. 3). Ei au muncit zi și noapte, chiar în timpul celor mai mari geruri, încălzind pământul cu foc de lemne. „Pământul îngheață, dar mîinile noastre nu” — spuneau ei. Apele lui Nehe s-au ridicat la 1.900 m și, vara trecută, țărani

MILIOANELOR

districtului au strâns recolte frumoase de pe 30.000 mu de pământ irigat.

Provincia He-Bei este o regiune cu munți de netrecut. Apa nu urcă la aceste înălțimi. Și acolo unde nu există apă nu este grâu. Populația trebuia să-l importe întotdeauna.

Dar în momentul în care campania pentru irigare a cuprins întreaga țară, locuitorii provinciei au declarat: „Putem să ne hrănim noi înșine, trebuie să învingem munții, să aducem apa din văi, să facem semănături pe pantele munților”.

Milioane de sape și lopeți s-au năpustit asupra pantelor abrupte. Au fost săpate la înălțimi vertiginoase canale și șanțuri de scurgere. În fața asaltului entuziasmului, al forței, al încrederii în victorie, munții au capitulat. Constructorii spuneau: „Munții nu pot fi mai puternici decât hotărârea noastră, culmile lor nu ne vor depăși gândurile” (fotografia nr. 4).

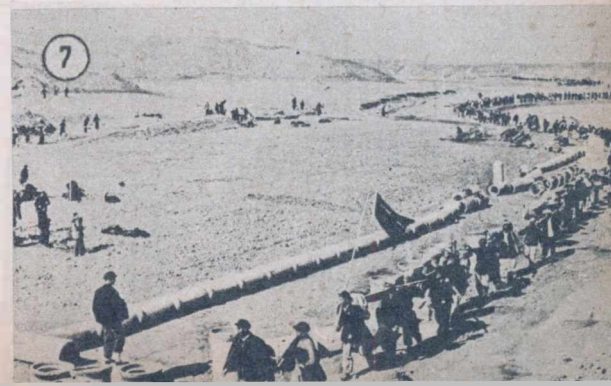
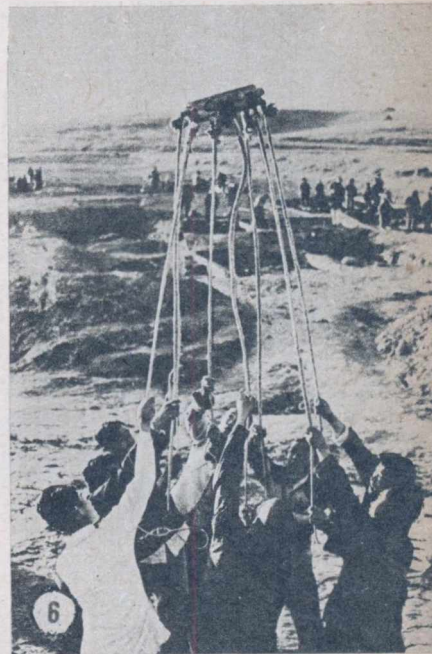
Se pare că nu este atât de greu să sapi un puț (fotografia nr. 5). Dar în stepele Mongoliei de jos apa se găsește la o adâncime mare, și lipsa ei a provocat suferințe grele țăranilor timp de secole. Pe aceste meleaguri, ca și în alte ținuturi, acum seceta este biruită. În fiecare zi, 100.000.000 de oameni participă în toată țara la lucrările de irigație. Nu este ușor să procuri materialul necesar unei astfel de armate. Pe micile șantiere, la care participă una sau două cooperative agricole, lucrările sînt realizate cu metode foarte vechi, folosite de popor timp de secole.

Aceste metode, folosite cu prilejul construirii unui dig mic în provincia An-Huei, apar tot atât de neînlocuit ca și excavatoarele și buldozerele în marile lucrări de construcție (fotografia nr. 6). Dar, desigur, creșterea randamentului la hectar constatată în întreaga țară nu ar fi atât de radicală și de impetuoasă fără spiritul inovator al poporului. Numai în provincia Hu-Nan țăranii au perfecționat într-o lună 4.000.000 de unelte de 7.000 de tipuri diferite.

China numără 1.600 cursuri de apă. Timp de secole de-a rîndul, cele mai multe dintre ele au declarat război omului. În timpul creșterii apelor, acestea luau casele, distrugeau recolte și apoi dispăreau sub pământ, pentru a se ascunde parcă de oameni.

În 2.062 de ani, cronicarii au menționat 1.023 de inundații mari și 1.057 de secete distrugătoare.

Calamitățile naturale acum iau sfîrșit. Anul acesta, unele regiuni ale țării au așteptat ploaia timp de 2—3 luni. Dar cîmpurile erau bine apărate datorită hidroameliorațiilor. Oamenii luptă pentru ca agricultura să facă un salt înainte (fotografia nr. 7). Recoltele din 1958 au depășit cu 70% pe cele din anul precedent. Aceste recolte nu reprezintă numai zeci de milioane de tone de grâu și de legume, ci mărturia cea mai grăitoare a imensității forțelor unui popor liber care poate, cum spune un proverb, „să mute munții din loc, să schimbe cursul apelor”.

De curînd, la Bucureşti s-au desfăşurat într-o atmosferă de mare entuziasm lucrările celei de-a II-a Conferinţe pe ţară a Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din Republica Populară Romînă. Această conferinţă, la care au participat reprezentanţi ai studenţilor din toate centrele universitare din ţară, a dezbătut activitatea U.A.S.R. desfăşurată de la prima conferinţă pe ţară ținută în 1957, problemele esenţiale ale vieţii studenteşti din R.P.R. Cu căldură şi nemărginită însufleţire au salutat sutele de studenţi prezenţa la conferinţă a conducătorilor partidului şi guvernului în frunte cu tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Salutul partidului şi guvernului adresat conferinţei de către tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, prezintă pentru studenţimea noastră un program concret de muncă şi luptă. Adresîndu-se studenţilor, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus: „Trebuie să vă pregătiţi temeinic pentru profesia adevărată, pentru minunata activitate constructivă ce vă aşteaptă în fiecare colţ al ţării, unde veţi avea pe deplin posibilitatea să vă afirmaţi talentul, energia, entuziasmul şi întreaga capacitate în muncă şi luptă pentru victoria socialismului, pentru binele şi fericirea poporului, pentru înflorirea patriei noastre dragi, pentru pace în lume“. Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat că sarcina principală ce stă în prezent în faţa învăţămîntului superior este ca, o dată cu pregătirea teoretică a studenţilor, să asigure o legătură

miliarde pentru nevoile învăţămîntului superior. În ultimii 14 ani s-au construit şi amenajat 470 de noi laboratoare. La dispoziţia studenţilor se află 120 de cămine, în care sînt cazaţi peste 55% din studenţi. Aproape 60% din numărul studenţilor primesc burse, iar aproape 66% dintre ei au asigurată masa la cantine studenteşti. Toţi studenţii au asigurată asistenţa medicală gratuită. În fiecare an, mii de studenţi au posibilitatea să meargă la munte sau la mare în case de odihnă.

Avînd fericirea de a trăi în anii puterii populare, studenţii romîni nu uită nepăsarea criminală a burgheziei şi moşierimii faţă de învăţămîntul universitar în trecut. La Universitatea din Bucureşti, în anii regimului burghezo-moşieresc, procentul studenţilor fii de muncitori a fost multă vreme de 0,1%. Între 1920 şi 1938, din 55 de sate cu o populaţie cu 105.000 de suflete, au plecat către şcoli secundare sau instituţii universitare numai... 6 fii de ţărani muncitori. Aceasta în aproape două decenii!

Studenţii noştri ştiu prea bine că viaţa de mizerie pe care o trăiau în trecut studenţii romîni este caracteristică şi acum studenţilor din ţările capitaliste. Înşişi secretarul pentru sănătate şi educaţie al S.U.A. a fost nevoit să recunoască, într-un memorandum înaintat Casei Albe, că mulţi tineri „capabili de a deveni intelectuali părăsesc şcolile din lipsă de posibilităţi materiale“. După datele oficiale, studenţii fii de muncitori reprezintă în Franţa doar 3,5% din numărul total al studenţilor, în Suedia — 3,2%, iar în Japonia — 2,9%.

În ţara noastră, toate acestea sînt de domeniul trecutului. Azi, în Republica Populară Romînă, peste 90% din totalul studenţilor sînt fii ai oamenilor muncii. Procesul de învăţămînt, orientat către sarcinile concrete ale construcţiei socialiste, are la bază concepţia materialist-dialectică despre lume şi societate, ceea ce asigură dezvoltarea sa ştiinţifică.

Pe porţile facultăţilor noastre ies an de an mii şi mii de specialişti cu o înaltă calificare profesională, cadre cu un profil moral nou, comunist, devotate trup şi suflet cauzei construirii socialismului.

Condiţiile deosebite asigurate dezvoltării învăţămîntului în R.P.R., aşa cum se subliniază în Rezoluţia conferinţei, „sînt rodul luptei revoluţionare a clasei muncitoare în alianţă cu ţărînimă muncitoare, al muncii eroice a poporului muncitor, condus cu înţelepciune şi fermitate de scumpul nostru partid“.

Studenţimea din ţara noastră îşi manifestă, de aceea, recunoştinţa şi dragostea sa faţă de partid prin rezultate din ce în ce mai bune la învăţătură, prin succese importante în legarea învăţămîntului cu practica construcţiei socialismului.

Conferinţa U.A.S.R. a apreciat, în acelaşi timp, că, deşi-au obţinut rezultate bune în activitatea generală a studenţiei, asociaţiile studenţilor, conduse de organizaţiile de partid şi îndrumate zi de zi de Uniunea Tineretului Muncitor, mai au de muncit pentru a dezvolta pasiunea studenţilor pentru studiu, pentru dobîndirea celor mai înalte cunoştinţe ştiinţifice şi culturale şi mai ales a cuceririlor ştiinţei şi tehnicii sovietice, care şi-au dovedit superioritatea pe plan mondial. Asociaţiile au datoria — s-a arătat în cursul dezbaterilor conferinţei — să contribuie la îmbunătăţirea practicii în producţie a studenţilor. Aşa cum spunea tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, este necesară formarea unei opinii de masă în rîndul tineretului pentru pregătirea acestuia în vederea intrării în şcoli superioare muncind în producţie, deoarece drumul cel mai sigur spre învăţămîntul superior, spre o calificare profesională înaltă duce prin şcoala muncii în fabrică, în uzină, în mină, în gospodăria agricolă de stat, în gospodăria agricolă colectivă.

Asociaţiile studenteşti au datoria să strîngă legăturile dintre studenţii de la

CALEA din Republica

cursurile de zi şi cei de la secţiile fără frecvenţă, pentru ca aceştia să se cunoască şi să se ajute reciproc. De asemenea, asociaţiile au sarcina să contribuie la dezvoltarea legăturilor dintre facultăţi şi întreprinderi industriale sau unităţi agricole socialiste, să orienteze activitatea cercurilor ştiinţifice sub îndrumarea cadrelor didactice spre o eficienţă practică a lucrărilor executate. În această privinţă, de la tribuna conferinţei s-au citat numeroase exemple doveditoare pentru valoarea unor cercetări studenteşti.

Un loc important l-au ocupat problemele participării tinerilor specialişti la opera de construire a socialismului, care rămîne o sarcină permanentă în centrul atenţiei asociaţiilor studenteşti. S-a vorbit despre prezenţa studenţilor la acţiunile de muncă patriotică, despre iniţiative ca cea a studenţilor facultăţii de metalurgie, care au elaborat la Uzinele „Mao Tze-dun“ 13 şarje de oţel din fierul vechi colectat de ei. Bilanţul muncii patriotice a studenţiei din R.P.R. în primul semestru al acestui an universitar reprezintă 350.000 ore de muncă voluntară.

Pregătirea tinerei intelectualităţi constituie un proces complex ce nu poate fi

strînsă a procesului de învăţămînt cu cerinţele industriei, agriculturii şi culturii noastre socialiste în plină dezvoltare.

Conferinţa a exprimat profunda recunoştinţă şi dragoste pe care studenţimea din ţara noastră o nutreşte faţă de partid, faţă de statul nostru democrat-popular şi a demonstrat unitatea de nezdruccinat a studenţilor în jurul partidului şi guvernului, faptul că studenţimea noastră şi-a însuşit politica partidului şi guvernului şi luptă neobosit pentru aplicarea ei în viaţă.

Studenţii noştri sînt profund recunoscători partidului şi guvernului pentru viaţa nouă pe care o trăiesc. Numai în perioada 1951-1958, statul a cheltuit aproape 3,5

STUDENTIMII

Populară Română

limitat la însușirea cunoștințelor de ordin profesional. Intelctualul într-o țară ce construiește socialismul nu se poate mărgini doar la cadrul îngust al specialității sale. El trebuie să fie înarmat cu o concepție înaintată despre natură și societate, cu o temeinică pregătire ideologică și politică. De aceea, studențimea din țara noastră manifestă un deosebit interes pentru studiul marxism-leninismului. Conferința a dezbătut munca ideologică desfășurată de U.A.S.R., subliniind succesele înregistrate, precum și sarcinile sporite ce stau în fața asociațiilor pentru

combaterea cu fermitate a oricăror manifestări ale ideologiei burgheze și a purtătorilor ei, pentru demascarea elementelor naționaliste, cosmopolite, străine clasei muncitoare, care nu au ce căuta în învățământul nostru superior, pe care studențimea noastră le detestă.

O atenție deosebită a fost acordată problemei cimentării frăției dintre tineretul român și cel al naționalităților conlocuitoare. Aplicând cu fermitate învățătura marxist-leninistă în rezolvarea problemei naționale, partidul nostru a obținut mari succese, asigurând egalitatea deplină

în drepturi a naționalităților conlocuitoare cu poporul român, consfințită în Constituția Republicii Populare Romine. Înfăptuirea în practică a acestei politici, devenită politică de stat, este cunoscută și prețuită de întregul nostru popor. În condițiile orînduirii democrat-populare, școala reprezintă un mijloc puternic de apropiere între tinerii de toate naționalitățile, de înlăturare a tendințelor de izolare națională și a rămășițelor învrăjbirii naționale, pe care au cultivat-o clasele exploataatoare, de educare a tineretului în spiritul patriotismului și internaționalismului socialist, în spiritul luptei unite, umăr la umăr, pentru scopul comun — construirea socialismului.

Conferința U.A.S.R. a arătat că asociațiile studenților trebuie să muncească mai mult pentru ca școala noastră să contribuie în tot mai mare măsură la întărirea frăției între tinerii de toate naționalitățile, pentru ca tineretul nostru studios, fără deosebire de naționalitate, să învețe și să trăiască împreună, să desfășoare laolaltă activitatea obștească și culturală.

Delegații la conferință au infierat încercările elementelor reacționare, ale rămășițelor claselor exploataatoare, care intenționează să strecoare otrava șovinismului, și au dat o ripostă hotărâtă oricăror manifestări ale dușmanului de clasă. Ei au arătat că elementele șovine trebuie înlăturate din instituțiile de învățământ superior.

1. Un aspect din timpul lucrărilor celei de-a 11-a Conferințe pe țară a U.A.S.R., care s-a desfășurat în Palatul Marii Adunări Naționale a R.P.R. În loja din dreapta incintei sînt prezenți tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Pelte Borilă, Nicolae Ceaușescu, Constantin Pirvulescu, Leonte Răutu, Anton Moisescu, Gheorghe Stoica.

2. Cuvîntarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, a fost primită cu aplauze furtivoase și ovații entuziaste.

3. Iurii Skireatov, vicepreședinte al Consiliului Studențesc de pe lângă Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S., aduce conferinței salutul din partea celor 2.000.000 de studenți sovietici, din partea Comsomolului leninist și a întregului tineret sovietic.

4. Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica și alți conducători ai partidului și guvernului împreună cu grupuri de delegați și delegate din București, Petroșani etc.

5. De la tribuna conferinței a luat cuvîntul și Sudhanshu Chaudhuri, secretar al Uniunii Internaționale a Studenților, care a subliniat importanța unității studenților din întreaga lume în lupta pentru pace. El a oferit conferinței un steag al U.I.S. În fotografie îl puteți vedea pe oaspete într-o pauză dînd autografe unui grup de participanți la lucrările conferinței.

Participanții la conferință au supus unui examen critic activitatea asociațiilor studenților, făcînd valoroase propuneri pentru îmbunătățirea activității U.A.S.R. Rezoluția adoptată de conferință constituie un larg program al activității viitoare a asociațiilor studențești.

Conferința U.A.S.R. a prilejuit o manifestare a solidarității studențimii române

EUGENIU OBREA

redactor al ziarului „Scînteia tineretului”

(Continuare în pag. 18)

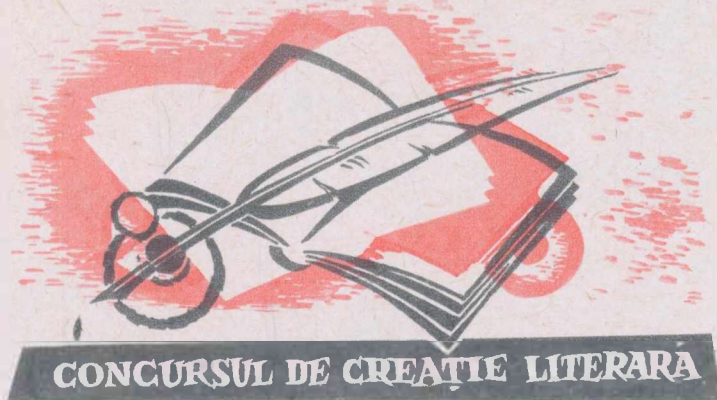
Concursul

ÎN CINSTEA CELUI DE-AL VII-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR

Tintra generație a Republicii Populare Române se pregătește să serbeze două mari evenimente: Festivalul de la Viena și cea de-a 15-a aniversare a eliberării României de sub jugul fascist. Și printre multiplele acțiuni entuziaste cu care sînt întîmpinate aceste sărbători se află tradiționalele concursuri culturale organizate de Uniunea Tineretului Muncitor și Uniunea Asociațiilor Studenților, în colaborare cu Ministerul Învățămîntului și Culturii, Uniunea Scriitorilor, Uniunea Artiștilor Plastici, Uniunea Compozitorilor și Asociația Artiștilor Fotografi din R.P.R.

Lucrările ce vor fi prezentate la aceste concursuri trebuie să se inspire din viața nouă a tineretului patriei, care, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român, participă cu însuflețire la opera măreață de construire a socialismului. Poeziile, povestirile, tablourile, cîntecele, fotografiile și celelalte opere de artă trimise spre examinare juriilor concursurilor vor trebui să reflecte aspecte ale muncii tineretului în industria și agricultura socialistă a țării, imagini ale participării entuziaste a tineretului pe șantierele construcției socialiste, în brigăzile utemiste de muncă patriotică de la orașe și sate, la însușirea științei și tehnicii înaintate. De asemenea, un bogat izvor de inspirație îl constituie lupta tineretului lumii pentru pace și prietenie și contribuția pe care o aduce tineretul din R.P.R. la activitatea F.M.T.D. și U.I.S. În această privință, un loc deosebit îl ocupă festivalurile mondiale ale tineretului și studenților, mijloace puternice pentru tinerii din întreaga lume de a se cunoaște, de a lega prietenii și de a-și întări tot mai mult forțele pentru asigurarea unui viitor fericit.

Tuturor acestor teme li se vor consacra creațiile pentru concursurile culturale în curs de desfășurare. Dar care sînt condițiile de participare? Pînă la ce date se pot trimite lucrările? Și la ce adrese? Iată cîteva din întrebările pe care și le pun, desigur, mulți dintre cititorii ediției în limba română ai revistei noastre care vor să participe la aceste concursuri. Să-i ajutăm a căpăta răspunsul dorit.

CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ

Acest concurs se adresează tuturor celor care iubesc literatura, tinerilor muncitori, țăranilor muncitori, elevilor și studenților, membrilor cercurilor literare, precum și tuturor scriitorilor din R.P.R., indiferent de vîrstă.

La concurs pot fi prezentate: poezii, povestiri, schițe literare, nuvele, piese într-un act, scenarii cinematografice, reportaje și radioreportaje.

Se vor acorda următoarele premii:

a) Poezie	
Premiul I	3.000 lei
Premiul II	2.000 "
Premiul III	1.500 "
2 mențiuni a	800 "

b) Povestiri, schițe, nuvele	
Premiul I	4.000 lei
Premiul II	3.000 "
Premiul III	2.000 "
2 mențiuni a	1.000 "

c) Piese de teatru într-un act, scenarii cinematografice	
Premiul I	5.000 lei
Premiul II	4.000 "
Premiul III	3.000 "
2 mențiuni a	1.500 "

d) Reportaje și radioreportaje	
Premiul I	2.000 lei
Premiul II	1.500 "
Premiul III	1.000 "
2 mențiuni a	700 "

Lucrările pentru concurs se primesc pînă la 1 iunie 1959 pe adresa Uniunii Scriitorilor din R.P. Română, Șoseaua Kiseleff nr. 10, cu mențiunea „pentru concurs“.

Fiecare lucrare va purta pe prima pagină cite un motto, pentru a putea fi identificată, și va fi însoțită de un plic în care se va afla un bilet cu numele și adresa autorului.

La concurs se pot prezenta numai lucrări inedite. Lucrările publicate, difuzate sau prezentate la alte concursuri nu vor fi luate în considerație.

Lucrările prezentate la concurs vor fi examinate de un juriu compus din scriitori, ziariști și reprezentanți ai C.C. al U.T.M., ai Ministerului Învățămîntului și Culturii și ai Uniunii Asociațiilor Studenților din R.P.R.

Rezultatul concursului va fi publicat în preajma deschiderii celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena.

PENTRU LUCRĂRI

Concursul pentru crearea de opere de artă plastică (pictură, sculptură, grafică, artă populară aplicată) are drept scop popularizarea celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților și asigurarea de lucrări valoroase cu care Republica Populară Română să participe la concursul internațional ce va avea loc în cadrul festivalului.

Pot participa concurenți care la 31 decembrie 1959 nu vor depăși vîrsta de 35 ani.

Concursul se încheie la data de 5 mai 1959.

Prezentarea lucrărilor se va face la Muzeul de artă al R. P. Române.

Vor fi acordate următoarele premii:

PICTURĂ

Un premiu I a 8.000 lei;

Un premiu II a 5.000 lei;

Două premii III a 3.000 lei fiecare;

Patru mențiuni a 1.500 lei fiecare.

SCULPTURĂ

Un premiu I a 8.000 lei;

Un premiu II a 5.000 lei;

Un premiu III a 3.000 lei;

Patru mențiuni a 1.500 lei fiecare.

culturale

STUDENTILOR ȘI A CELEI DE-A 15-a ANIVERSĂRI A ELIBERĂRII ROMÂNIEI

ARTĂ PLASTICĂ

GRAFICĂ

(acuarelă, desen, gravură)

- Un premiu I a 4.000 lei;
- Două premii II a 2.500 lei fiecare;
- Două premii III a 1.500 lei fiecare;
- Patru mențiuni a 1.000 lei fiecare.

ARTĂ POPULARĂ ȘI APLICATĂ

(ceramică, textile, lemn, metal, sticlă etc.)

- Un premiu I a 2.500 lei;
- Două premii II a 2.000 lei fiecare;
- Trei premii III a 1.000 lei fiecare;
- Cinci mențiuni a 700 lei fiecare.

Participarea poate fi individuală sau colectivă. Juriul care va examina lucrările prezentate va fi alcătuit din artiști plastici de frunte, reprezentanți ai Ministerului Învățământului și Culturii și ai C.C. al U.T.M.

Juriul are dreptul de a face — la nevoie — o nouă redistribuire a premiilor, fără să depășească fondul total al lor.

La concurs nu vor fi luate în considerație lucrări vechi, expuse sau prezentate la alte concursuri.

CINTECE PENTRU ȘI DESPRE TINERET

La concursul de cîntece despre și pentru tineret pot participa compozitorii profesioniști și amatori, indiferent de vîrstă.

Forma de prezentare a lucrărilor poate fi: voce-pian, cor, cu sau fără acompaniament, cu sau fără solist.

Se vor prezenta numai lucrări inedite; nu se vor lua în considerație lucrări tipărite, difuzate sau prezentate la alte concursuri.

Partiturile, purtînd un motto, vor fi trimise pe adresa Uniunii Compozitorilor din R.P.R., Calea Victoriei nr. 141, București, cu mențiunea „pentru concurs”. Totodată concurenții vor depune în plicuri închise numele și pronumele, adresa și titlul lucrării.

Vor fi decernate următoarele premii:

- Premiul I 3.000 lei pentru muzică — 2.000 lei pentru text;
- Premiul II 2.500 lei pentru muzică — 1.500 lei pentru text;
- 2 premii III a 1.000 lei pentru muzică și a 700 lei pentru text;

5 mențiuni a 500 lei pentru muzică și a 500 lei pentru text.

Termenul de predare a lucrărilor este 1 aprilie.

Pentru examinarea lucrărilor prezentate la concurs se va institui un juriu din care vor face parte personalități de seamă ale vieții muzicale din R.P.R.

Lucrările respinse nu vor fi restituite.

LUCRĂRI DE ARTĂ FOTOGRAFICĂ ȘI FOTOREPORTAJ

La acest concurs pot participa concurenți care la 31 decembrie 1959 nu vor depăși vîrsta de 35 de ani.

Fiecare participant poate prezenta la concurs maximum 6 lucrări, seria de fotografii pe aceeași temă — fotoreportaj —, considerîndu-se o singură lucrare.

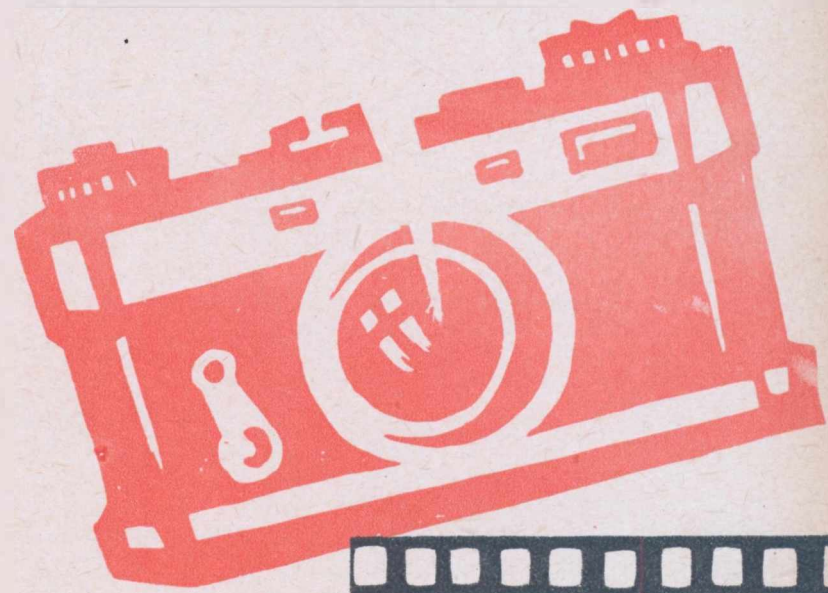
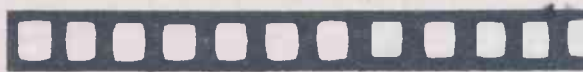
Un juriu, format din reprezentanții forurilor organizatoare, artiști fotografi și critici de artă, va decerna premiile și va face selecționarea lucrărilor cu care țara noastră va participa la Expoziția internațională de la Viena.

Se vor acorda următoarele premii:

- 2 premii a 2.000 lei;
- 3 premii a 1.000 lei.

Mărimile pentru expoziția internațională vor fi executate de organizatori, participanții obligîndu-se să pună la dispoziție negatiivele necesare.

Concursul se încheie pe data de 5 mai 1959. Lucrările vor fi trimise în plic închis pe adresa: București I, căsuța poștală 223. Fiecare fotografie va purta pe verso: numele și pronumele autorului, data nașterii, adresa și profesia, titlul lucrării. Lucrările prezentate vor fi de format mai mare de 9 x 12 cm.

Iată posibilități deosebite ce li se oferă tinerilor creatori din R.P.R. care doresc să-și trimită lucrările la concursurile culturale organizate în cinstea Festivalului de la Viena și a celei de-a 15-a aniversări a eliberării României. Acelora dintre cititorii noștri care se vor afla printre concurenți nu putem să le urăm decît să-i vedem printre premiați. Și atunci, cu multă plăcere, le vom publica numele în revista noastră.

REDAȚIA EDIȚIEI ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Puțin cineaști și-au luat sarcina de a prezenta pe ecran unele probleme ale tineretului de astăzi, deși poate mulți au avut această intenție. Cum să ne explicăm o asemenea timiditate? Cinematografia franceză se mândrește că numără regizori talentați și curajoși. Atunci care să fie explicația?

Fără îndoială, este vorba de complexitatea subiectului, de faptul că cinematografia „comercială” are propriile sale limite și că anumite probleme contemporane sînt un „tabu”.

Totuși de cîteva săptămîni, în marile cinematografe pariziene rulează un film ce și-a deschis o carieră: „TRIȘORII” de Marcel Carné. Filmul dă naștere la multe discuții. Mai mult, el stîrnește pasiuni. Unii îl aplaudă pe Carné. Alții îl acuză că prezintă prin filmul său tineretul francez într-o lumină puțin atrăgătoare. „Ce se va crede despre noi în străinătate?” — spun aceștia.

Cred că pentru tinerii din alte țări povestea trișorilor va evoca, în alți termeni, datorită condițiilor diferite, o problemă care nu este numai a tineretului francez: problema unui anumit tineret care își înșeală viața. De fapt nu este cazul să confundăm micul număr de trișori cu masa tineretului, care gîndește și muncește cinstit și a cărui existență nu ne-o ascunde de altfel filmul lui Carné, ba, dimpotrivă.

Cartierul Saint Germain des Prés a fost ales drept loc de desfîrîu de tineretul bogat prin originea sa și searbăd prin viața fără rost pe care o duce.

Faimoasa „boală a tineretului”, pe care o afișează cu blazare, este un fenomen al timpului nostru ce nu poate fi separat de evoluția societății capitaliste. Este ușor să condamni acest tineret. Tot atît de ușor să-l ignorezi. Mai greu, dar mai util e să-l vezi trăind și să încerci să-l explici. Acest lucru l-a făcut Marcel Carné oprindu-se cu aparatul său de filmat la Saint Germain des Prés.

Intr-un magazin unde se vînd discuri, clienții se înghesuie așteptînd cu răbdare rîndul pentru a asculta în cabina pentru audiție discurile pe care fiecare le-a ales. Un tînăr rătăcește pe acolo, fără să știe ce să facă. Privirea lui, care se plimbă la întîmplare, se oprește deodată asupra unei cabine: înăuntru, un diavol bărbos — al cărui aspect general este cel al „cartierului” — e pe cale de a băga în buzunar unul din discurile pe care le-a ascultat. Mai mult chiar, ieșind afară, o ironizează pe vînzătoare refuzînd pentru orice audiție fără cumpărarea discului.

Martorul nostru este încîntat. L-ar felicita pe hoț. Face mai mult însă. Se apropie de casă și plătește pentru el suma pe care i-o cere vînzătoarea. Astfel fac cunoștință Bob și Alain.

Bob este student. Fiu al unui industriaș bogat din districtul al 16-lea (cartierul „șic” al Parisului), el este frumos și blazat. Exasperat de mediul său, de pseudomorala care i se face și pe care o vede călcată în picioare chiar de aceia care-i dau lecții, ar vrea să lupte împotriva acestei situații, dar nu are nici forța, nici curajul necesar. Chiar succesele la examen nu-l interesează. Regulile vieții care i-au fost impuse îl înăbușă. Cînd privește la exemplele care i se oferă (tatăl său, de pildă), îi vine să strige: „Aceasta înseamnă viața? Acesta este viitorul meu?”. E pe cale de a cerceta ce este anticonformismul. Acest gest al lui Alain, furtul discului de care nu are nevoie, îl cucerește de îndată.

Cît îl privește pe Alain, situația lui este alta. A depășit de mult stadiul lui Bob. A rupt relațiile cu familia sa bogată din provincie și și-a abandonat studiile. Trăiește din totul și din nimic. Locuiește

MARCEL CARNÉ

CU APARATUL
DE FILMAT
LA SAINT
GERMAIN
DES PRÉS

la „amici”, mănîncă sandvișuri la „Bonaparte”, cafeneaua care servește drept loc de întîlnire pentru bandă, căci Alain are o bandă care-l consideră șeful, tatăl, teoreticianul desperării lor. El este acela care-i învață să rupă cu toate aceste valori „depășite”. Munca? Pentru alții. Dragostea? Încă o sclavie, încă o prejudecată. Fetele sînt frumoase, e de acord. Dar sînt bune numai pentru nervi. Să nu se vorbească de sentimente... Alain face totul pentru ca viața lui să reflecte aceste teorii, pentru ca să „cadreze” cu cei din jur.

Bob ajunge la cafenea cu Alain, care, după incidentul cu discul, vrea să-l prezinte tovarășilor săi. Ziua este bine aleasă. Chiar în ziua aceea Celso, fiica unei familii bogate, invită toată lumea la o serată, unde va fi muzică și se va bea whisky. Celso este cea mai în vîrstă din bandă și bine cunoscută pentru „pasiunea” ei pentru bărbați. Din prima seară îl alege pe Bob și i se dăruiește, arătîndu-i noului venit că principiile sînt puse în aplicare. Dar Bob a remarcat o altă tînără,

de ROGER GUIBERT

Mic care și ea l-a observat pe Bob. Și unul și altul își telefonează apoi pentru a se cunoaște mai bine.

De fapt, Bob și Mic se iubesc. Ei o știu, dar nu și-o spun. Alain îi supraveghează. A înțeles ce-i apropie. Se va da peste cap să-i facă să se înșele. Știe că Mic s-a dăruit lui Bob. Pentru a dovedi aceasta, îi propune lui Mic să vină la el. „Am ambiție” — spune el. Mic rîde. Bob schimbă fețe-fețe. Ceilalți intervin și ei: „Ei, dacă ai ambiție...”. Alain i-a propus lui Bob o afacere necurată, un șantaj care ar trebui să le aducă bani. Mic ar vrea să cumpere un turism englezesc marca „Jaguar”. Ea îl îndeamnă pe Bob să accepte. Crezînd că Bob nu e în stare să facă acest lucru pentru ea, de ciudă îi cedează lui Alain. În acest timp, Bob a plecat să ia banii. Reușindu-i șantajul, el revine la cafeneaua „Bonaparte” pentru a aduce lui Mic cei 600.000 de franci. Dar Mic este la Alain. Înne-

bunit de mînie, Bob aleargă acolo, aruncă pachetele cu bani pe pat și fuge, semănînd stupoare și suferință în inima lui Mic...

Mic are un frate, un muncitor curajos, care lucrează la un garaj. Fiind mai în vîrstă decît Mic, ea îl tratează ca pe un om ratat, dar de multe ori este obligată să împrumute de la el cîțiva bani. Pentru a se răzbuna pentru micile umilințe pe care le-a suferit din partea lui și pentru a-i demonstra că ajungi mai bine în viață prin înșelăciune decît muncind cinstit, ea își cumpără „Jaguarul” la garajul în care lucrează Roger. În turismul nichelat și zgomotos, Mic își epatează toți prietenii. Dar ea se gîndește și la Bob, pe care nu l-a mai revăzut din seara în care, la Alain, el i-a aruncat banșnotele... Bob, pe de altă parte, n-a mai dat prin cartier. Umblă de colo pînă colo, renunță să-i mai telefoneze lui Mic, dar în cele din urmă o întîlnește, tulburat, însă ascunzîndu-și supărarea sub masca fragilă a anticonformistului care ar vrea să fie.

Celo dă o nouă serată. Bob și Mic se reîntînesc. Va suna oare în sfîrșit ora adevărului? Dragostea lor va face oare față stupidelor bariere existente în această lume de nimic, a cărei lege este să nu aibă lege? Se poate spera oare o clipă? Dar ar fi trebuit să nu existe diavolul, adică Alain. El veghează. Și îi vine ideea să organizeze între două Rock'n Rolluri „marele joc al adevărului”. Un joc de asemenea simptomatic pentru această lume ciudată. Conducătorul jocului pune întrebări. El își alege victima. Aceasta jură să răspundă adevărat la toate întrebările ce i se vor pune. Dar... fiecare trebuie să-și apere reputația în ochii celorlalți prieteni, care savurează întrebările și răspunsurile. Atunci se trișează. Mic și Bob, somați de Alain să spună dacă au iubit vreodată cu adevărat, își calcă în picioare sentimentele lor prin cîteva fraze. Vor rezista oare pînă la capăt acestei farse tragice? Bob a spus prea mult. Mic pleacă cu mașina și, accident sau sinucidere, cu 180 km pe oră se ciocnește de un camion.

Ultimul cuvînt este al fratelui lui Mic, muncitorul cu judecată, care încearcă să-l consoleze pe Bob: „Nu tu ești vinovat — îi spune el —, ci această societate, care se destramă, cei 50 ani de dezordine pe care-i avem în spatele nostru”.

Bob se gîndește să se sinucidă și el, dar se trezește parcă: „Trebuie să trăiesc dacă asta nu va însemna să trișez din nou...”.

Trebuia, desigur, să ne așteptăm să vedem un astfel de film criticat de unii. În primul rînd de cei care se recunosc în acest tablou puțin atrăgător al unei părți a societății contemporane. Dar filmul lui Carné este destul de bine realizat pentru a face față acestei critici. Toate personajele sînt vii, luate din viață. Întreaga lor comportare este omenească și cît se poate de departe de schematism.

Cealaltă critică, cea mai des auzită, este cea a generalizării. Ți-ar trebui prea multă imaginație, după ce ai văzut acest film, pentru a trage concluzia că este vorba despre o imagine a întregului tineret francez sau numai a tineretului studentesc francez. Spectatorii văd foarte bine, dimpotrivă, că Marcel Carné a vrut să stigmatizeze un caz particular, o foarte mică parte a tineretului. Și, de altfel, rolul fratelui lui Mic, muncitorul, are un astfel de relief în film, încît simpla lui prezență spune multe lucruri, printre altele că muncitorii posedă acea liniște a conștiinței, acea generozitate a inimii și judecata sănătoasă, care-i împiedică să înșele în viață, să „trișeze”.

Cu toate aceste critici, fără a pune în discuție valoarea filmului, calitățile sale tehnice remarcabile, interpretarea de mîna întîi, constatăm că cinematografia franceză ne-a dăruit o lucrare plină de curaj și de adevăr, o mărturie a timpurilor noastre, care va fi, desigur, apreciată dincolo de hotarele Franței.

BERLINUL NU TREBUIE SĂ FIE UN FOCAR DE NELINIȘTE

(Urmare din pag. 3)

seamă de evenimentele recente. Uniunea Sovietică este aceea care a făcut propunerea generoasă a unui tratat de pace cu Germania. Aceasta înseamnă: retragerea tuturor forțelor armate străine. Pentru ce atunci acest „argument“?

În ceea ce privește problema garanțiilor, am putut constata că Uniunea Sovietică a respectat acordurile de la Potsdam. Acest tratat prevedea ca anumite întreprinderi care produceau pentru război să fie expropriate. În sectorul democratic au fost expropriate aceste întreprinderi. În Berlinul occidental nu. În prezent, întreprinderea „Deutsche Telefunken-Werke” din sectorul american produce armament pentru armata de la Bonn, care face parte din N.A.T.O. Iată cîteva exemple care arată cum a fost încălcat acordul de la Potsdam. Același lucru se petrece în administrație. Germania trebuie să fie un stat democratic și pașnic, să nu mai fie fasciști în posturi oficiale — iată ce cerea tratatul. Dar, în prezent, există multe organizații fasciste și militariste care se bucură de sprijinul deplin al senatorului Lipschitz. Și culmea culmilor: cel de-al VI-lea regiment de infanterie al S.U.A. a invitat „Divizia Bären” (organizație a foștilor SS) la o petrecere comună.

MARGOT PITZKY: Ceea ce ne trebuie este pacea. Uniunea Sovietică

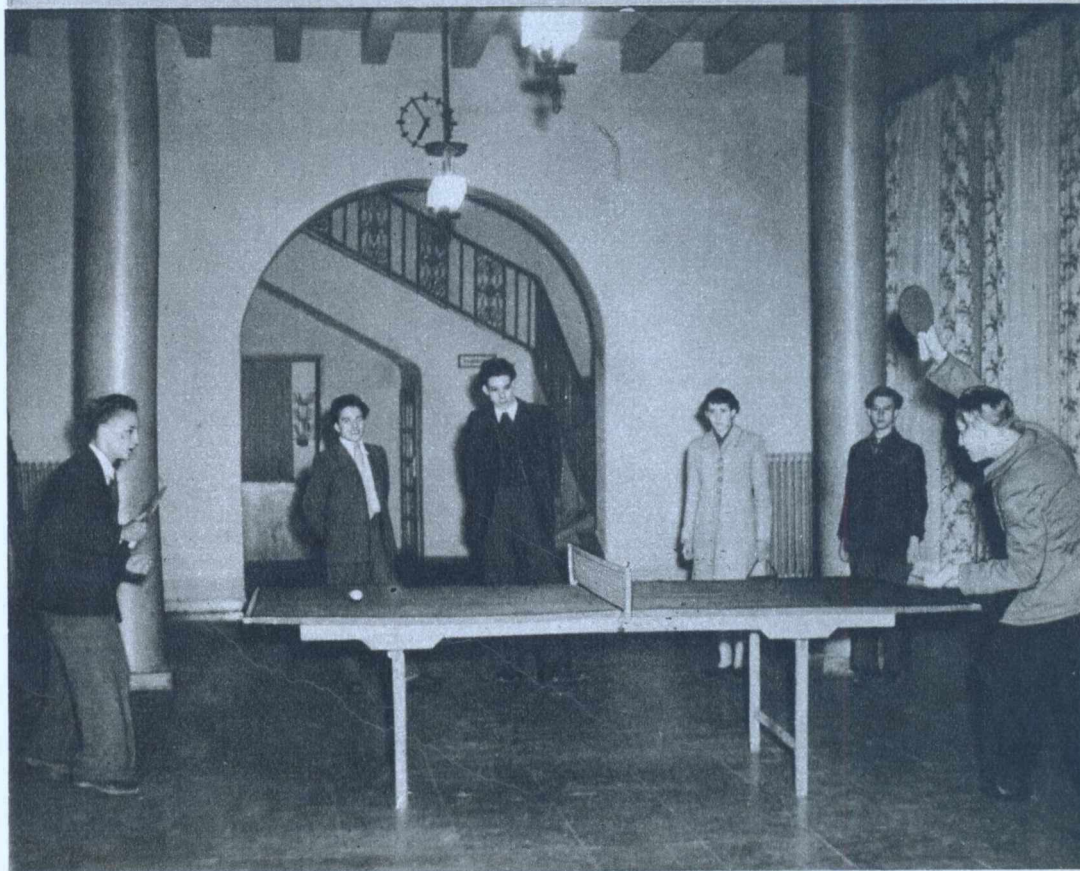
s-a preocupat cel mai mult de această problemă. Și toată lumea așteaptă acum ca puterile occidentale să facă la fel, ca ele să se preocupe în mod serios de problema Germaniei.

URSEL R.: Se știe pretutindeni că puterile occidentale încearcă să saboteze tratativele în problema Berlinului. Ele au spus că vor discuta despre această problemă numai în ansamblul problemei germane. Respectînd această dorință, Uniunea Sovietică propune acum un tratat de pace pentru Germania care cuprinde rezolvarea problemei Berlinului. Or, vom vedea în curînd cine este sincer și ne acordă într-adevăr garanții.

PETER M.: Populația din Berlinul occidental este foarte interesată în soluționarea acestei probleme conform propunerilor Uniunii Sovietice. Soluționarea pașnică a problemei Berlinului oferă fiecărui cetățean cea mai bună posibilitate de dezvoltare în domeniul economic, cultural, sportiv etc. Dacă aceste propuneri ar fi realizate, s-ar asigura respectarea intereselor popoului și menținerea păcii.

„TINERETUL LUMII”: Permiteți-ne să vă mulțumim pentru bunavoința pe care ați avut-o de a arăta cititorilor noștri părerea dumneavoastră în legătură cu o problemă atît de arzătoare cum este problema Berlinului. Vă dorim să se rezolve problema Berlinului în timpul cel mai scurt, pentru ca dumneavoastră și toți cetățenii Berlinului să vă puteți organiza viața conform bunelor dumneavoastră intenții.

5. În Klosterstrasse (Berlinul răsăritean) se află Casa centrală a tineretului din Berlin. Aci și în alte locuri asemănătoare, tinerii se întîlnesc după o zi de muncă pentru a se distra sau pentru a participa la cercurile de amatori ai adevăraților activități culturale

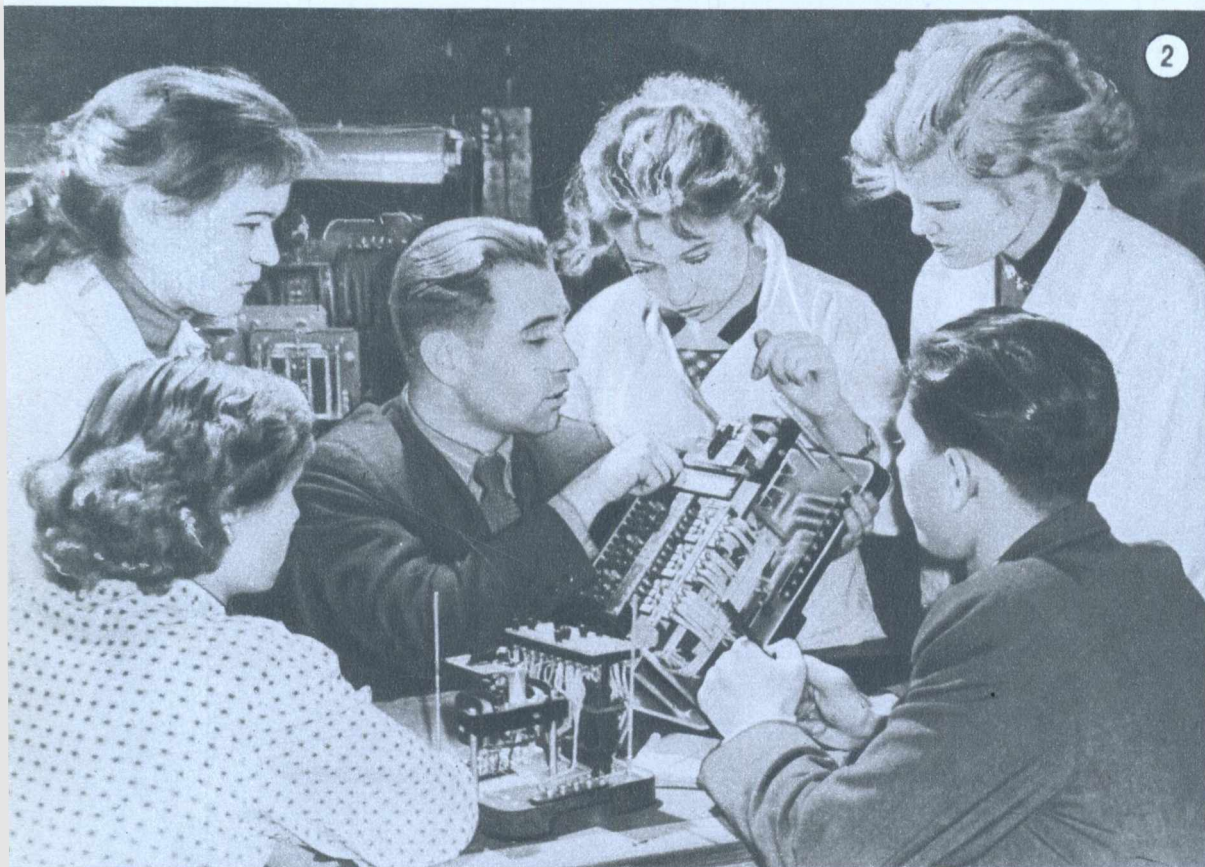
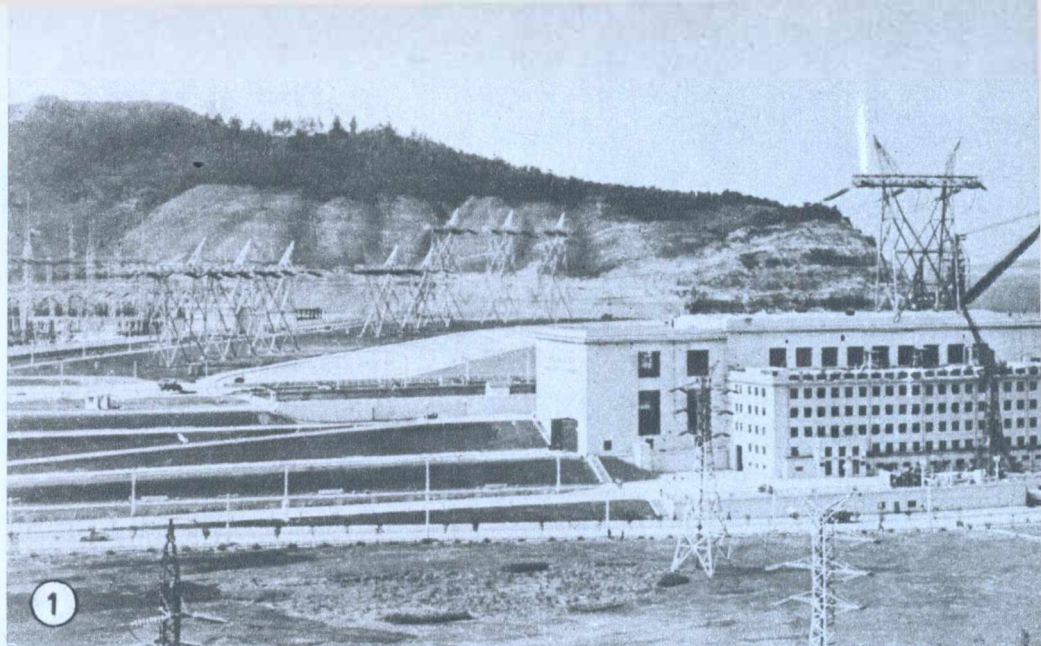

V

ă adresez aceste câteva rânduri după o vizită la Uzina de automobile de „cilindri mici” din Moscova, unde am stat de vorbă cu tinerii muncitori. I-am întrebat ce cred despre noul plan de 7 ani de dezvoltare a țării noastre, plan care se află în prezent în centrul atenției întregului popor. Cred că cititorii noștri știu deja că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, în tezele raportului lui N. S. Hrușciiov, primul său secretar și președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a prezentat poporului sovietic perspectivele dezvoltării industriei, agriculturii și bunăstării poporului în viitorii 7 ani.

Discutarea septenalului a avut loc în toată țara. Ziarele și revistele au rezervat în fiecare număr un loc însemnat scrisorilor cititorilor. Au fost făcute mii de propuneri concrete de către muncitori, conducători ai diferitelor regiuni, ai uzinelor etc.

La uzina de automobile, ca și în toate

celelalte uzine, muncitorii discută acest plan cu însuflețire.

Tinărul muncitor Vasili Savostin mi-a spus:

— *Întreaga mea activitate este legată de uzină. Aci am văzut prima mașină, aci am cunoscut-o pe soția mea, Klava, aci am devenit maistru de sector. Septenalul îmi apare cu o mare claritate când mă gândesc la ce va fi în uzina mea.*

Înainte de toate uzina se va mări și se va transforma. „Moskviciurile” noastre vor face loc surorilor lor mai mari care se creează în atelierul experimental.

Productivitatea muncii va crește de 1,5 ori și, o dată cu aceasta, va crește și salariul muncitorului.

Din cele 168 de ore dintr-o săptămână, 130—140 vor fi pentru odihnă și timp liber. Aceasta ne bucură.

În ceea ce privește planurile mele pentru septenal, iată-le: vreau să-mi termin studiile la școala tehnică care funcționează pe lângă uzină, să-mi construiesc o mică „dașă” la marginea Moscovei, să-mi înlocuiesc bicicleta cu un turism din uzina noastră și, în sfârșit, dacă vrea Klava, să le dăm băieților noștri, Tolea și Sașa, o surioară, Maria.

Ce să vă mai spun? Viața arată că toate planurile noastre, toate visurile noastre se realizează și că putem face planuri foarte exacte pentru viitor.

GARANȚIA REALITĂȚII

Fiecare plan trebuie să aibă o bază pentru a fi real. Iată, după părerea mea, cele trei componente principale ale garanției succesului planului septenal:

- puterea actuală economică a Țării sovietelor;
- ritmul mereu crescând al construcției comuniste și mai ales:
- voința și inteligența colectivă a poporului.

Sovieticii au realizat mult. În toată țara au apărut noi fabrici și uzine, noi hidrocentrale uriașe, printre care Hidrocentrala „Lenin” de pe Volga, cea mai puternică din lume. A fost dată în exploatare cea mai mare centrală atomică din lume, iar altele, de o putere de 400.000—600.000 kW fiecare, sînt în studiu sau pe cale de a fi construite în Ural, în apropiere de Volga, în împrejurimile Leningradului sau în Siberia.

În ritmul actual, U.R.S.S. produce în 1 zile ceea ce producea în 1913 într-un an.

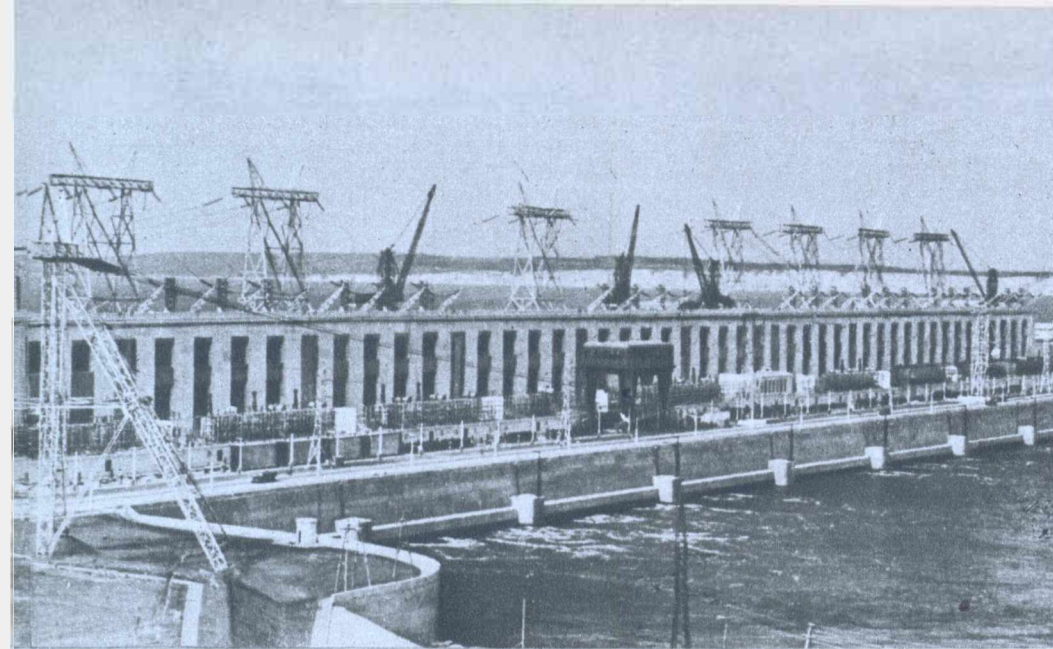
În ceea ce privește celelalte realizări ale științei și industriei sovietice, racheta noastră cosmică, care a devenit o nouă planetă denumită în presa din celelalte țări „Miecita (vis), este cea mai strălucită dovadă.

Desigur, auzim adeseori spunîndu-se că racheta noastră cosmică și „sputnicii” sînt „minuni rusești”. Pentru a răspunde, vo

UN P

cita părerea unui specialist, academician sovietic Blagonravov, care a spus: „*A vorbă despre minuni acum înseamnă a vorbi pre trziu. Nu înseamnă oare o minune faptul că 50.000.000 de oameni studiază în învășă mîntul de toate gradele într-o țară în car acum 40 de ani studenții erau socotiți c miile? Nu este oare o minune producția d 200 miliarde kW/ore de energie electrică într-*

1. Vedere a Hidrocentralei „Lenin” de pe Volga.

2. Tineretul sovietic dezvoltă mișcarea „brigăzilor de muncă comunistă”. Membrii acestor brigăzi trebuie să-și perfecționeze metodele de muncă, să-și ridice nivelul cultural, să-și dezvolte cunoștințele lor tehnice și științifice și să participe la activitățile sociale.

În fotografia noastră îți vedeți pe un membru al unei astfel de brigăzi de la uzina de injectoare electrice din Cebosari (capitala Republicii Autonome Clușe) în timpul studiilor de perfecționare.

3. Numai în șapte ani, vor fi construite 15 milioane de locuințe în orașe și 7 milioane de case la sate. Astfel, se va rezolva o dată pentru totdeauna problema locuințelor în U.R.S.S. În fotografia noastră vedeți construcția de noi străzi la Stalingrad, oraș care a fost complet distrus în timpul ultimului război mondial.

...ră în care cu 40 de ani în urmă era întrecut ca într-un sicriu? Nu e o minune oare au fost desțelenite 36.000.000 ha în 3 ani țara în care cu 40 de ani în urmă predominau metodele primitive de lucrare a pământului?”

Dar resursele? Suma investițiilor în economia națională va crește cu 1 trilion 940 miliarde de ruble, ceea ce înseamnă aproape sumă egală cu toate investițiile din econo-

1958 — 1965.

CITEVA DATE COMPARATIVE...

- 80% — aceasta va fi în 1965 creșterea producției globale a industriei sovietice;
- 85—88% — aceasta va fi creșterea producției mijloacelor de producție;
- 62—65% — aceasta va fi creșterea producției mărfurilor de larg consum;
- 500—520 miliarde kW/ore — astfel va

unii care asigurau că scăderea timpului de muncă zilnic va duce la lene și vicii: oamenii nu vor ști ce să facă în timpul liber. Aș vrea să citez drept răspuns pe scriitorul nostru Ilya Ehrenburg, care, după părerea mea, a prezentat o imagine foarte clară a generației noastre când a spus:

„Creșterea prosperității statului nostru îi va elibera din ce în ce mai mult pe oameni de grijile zilnice, le va da posibilitatea să

LAN FĂRĂ EGAL

de L. VISEN
corespondentul nostru la Moscova

...ia națională după instaurarea puterii sovietice. În afară de ceilalți factori, cifrele arată claritate că prevederile grandioase ale planului vor fi realizate în mod concret. Trebuie să știm că acestea sunt mai impresionante decât

fi calculată producția de energie electrică, de 2 până la 2,2 ori mai mare;

65—70 milioane de tone — astfel va fi calculată producția de fontă în 1965 față de 39.000.000 de tone în 1958;

86—91 milioane de tone — astfel se va calcula producția de oțel față de 55.000.000 de tone în 1958;

230—240 milioane de tone — această cantitate de petrol va fi extrasă în U.R.S.S. la sfârșitul septenarului;

160—176 milioane de tone — acesta va fi totalul recoltei de cereale în 1965;

2.300.000 de specialiști vor fi formați în școlile superioare, adică cu 600.000 mai mulți decât în perioada ultimilor șapte ani;

40% — astfel se va calcula creșterea veniturilor reale ale muncitorilor, colhoznicilor și funcționarilor la sfârșitul septenarului.

...ALȚI INDICI

Prețurile vor fi din ce în ce mai reduse și vor apărea noi grădinițe de copii, palate de cultură, stadioane și teatre, noi creșe și școli.

Din 1960, ziua de muncă de 7 ore va fi introdusă în toate întreprinderile din țara noastră, cu excepția minelor, unde va fi de 6 ore. În 1964 va începe trecerea de la săptămâna de muncă de 35 de ore la 30 de ore cu două zile de repaus.

Toate aceste măsuri vor fi realizate fără reducerea salariilor. Țara noastră va avea astfel cea mai scurtă zi și săptămână de muncă din lume.

În legătură cu aceasta, îmi amintesc că erau

cunoască descoperirile științelor contemporane, să asimileze bogățiile spirituale ale artei universale, să aprofundeze și să-și îmbogățească lumea lor interioară. Creșterea posibilităților unei activități creatoare, libere, va determina dezvoltarea culturii noastre, precum și a culturii universale. Desigur, este interesant de știut ce se petrece în Lună sau în Marte, și oamenii o vor afla în curând, după toate probabilitățile, dar este mai interesant de știut cum se va dezvolta viața spirituală pe propria noastră planetă, care este mică, dar interesantă!”

UN MINUT ÎN 1965

Un minut: este puțin sau mult?

— Șirurile de vagoane ale metroului din Moscova trec în fiecare minut; vă trebuie un minut pentru a cumpăra „Tineretul lumii” și ziarele de dimineață; un minut... E mult atunci când întârzie acela sau aceea pe care o așteptați.

Dacă astăzi fiecare minut își are valoarea sa prețioasă în viața de zi cu zi a țării noastre, cât de uriașă va fi valoarea lui peste șapte ani!

În 1965 se vor putea fabrica 11.000 de biciclete (o cantitate suficientă pentru toți băieții dintr-un oraș obișnuit) cu oțelul turnat într-un singur minut.

6.500 de logodnice își vor putea confecționa

(Continuare în pag. 27)

Va fi cancerul sîngelui în curînd învîns?

Cîteva rezultate ale cercetărilor oamenilor de știință francezi în acest domeniu

Vom ajunge oare la momentul epocal cînd vom putea spune despre leucemie: „această boală de odinioară“?

Boală crudă și ipocrită, leucemia lovește în primul rînd copiii. Martirajul micuțului Marius Renard, al Laurei, tînașa americană de 20 de ani, și al lui Richard Skelton a zgduit întreaga lume. Boala a început prin paloare și slăbire treptată; apoi s-a constatat o creștere anormală a splinei, a ficatului, a centrilor de formare a globulelor albe. Viața părea să încetulească cu încetul corpul bolnavilor.

Cancerul sîngelui învinsese și de această dată.

SÎNGELE ALB

Observată la microscop, o picătură de sînge apare în primul rînd compusă dintr-o masă de corpuri sferice minuscule. Unele, foarte numeroase (4.000.000—5.000.000/mm³), imobile, sînt asemănătoare unor discuri verzui care se grupează în fișicuri. Acestea sînt globulele roșii. Ele transportă în toate țesuturile oxigenul din plămîni, făcînd astfel să respire corpul omenesc. Altele sînt rare (5.000—7.000/mm³), mai mult sau mai puțin sferice, foarte mobile și incolore, de unde și numele lor de globule albe. Ele secretă mai multe substanțe cu care se hrănesc țesuturile și distrug microbii. Globulele albe sînt soldații organismului. Atunci cînd există un echilibru între numărul globulelor albe și cel al globulelor roșii nu există nici un pericol.

După examinarea micuțului Richard, medicii au constatat la microscop existența unui număr anormal de globule albe. Pentru un milimetru cub de sînge ei au numărat 200.000, în loc de 7.000. Era vorba de o invazie bruscă și incoerentă de globule albe. De aci și numele de leucemie, de la cuvintele grecești „sînge și alb“.

DE LA MAGIE LA MEDICINA... ÎNCĂ NEPUTINCIOASĂ

Doctorul Saracino scria recent: „Pe vremea cînd medicina nu se despărțea de magie, ca în Egiptul antic, se făcea apel la «demonul tumorilor». În evul mediu se puneau seara la culcare sub patul bolnavului fuioare de cînepă pentru ca racul, care reprezenta cancerul ce-l chinuia pe nenorocit, să-și prindă picioarele și să cadă în cursă, în timpul plimbării sale nocturne. A doua zi, fuioarele erau arse cu mare ceremonie“.

Să nu luăm în rîs pe strămoșii noștri, căci nici astăzi nu se știe dacă trebuie să considerăm cancerul de natură parazită, dacă acest parazit este un microb sau un virus sau dacă această boală se datorește unei proaste funcționări a organismului.

În Egipt, profesorul Brumpt a arătat că agricultorii, care, în timpul lucrărilor de irigație, de exemplu, stăteau cu picioarele în apă, puteau fi infectați de un parazit care trecea în sînge.

O serie de produse folosite în industrie și în special gudroanele și derivatele lor pot provoca la muncitorii care le manipulează cancere numite din acest motiv „profesionale“.

De fapt, leucemia este una din formele de cancer printre cele mai greu de depistat și de oprit. Medicii au practicat transfuzii, injecții cu hormoni, injecții cu substanțe chimice de toate felurile. Succeselor parțiale le urmează însă eșecuri generale. S-a observat că se poate înșela lacomul apetit al celulelor canceroase făcîndu-le să absoarbă o hrană nenutritivă. Din lipsă de „alimente“ consistente, ele pier. S-a remarcat că diferența între celule era minimă atunci cînd medicamentul se dădea și celulelor normale. A existat apoi ideea de a transmite remediul prin substanțele defensive ale organismului (anticorpi), care nu se înșeală în ceea ce privește destinații.

Trei șoareci au fost vindecați în laborator. În ceea ce privește oamenii, cercetătorii lucrează încă pe bază de ipoteze. Grefa măduvei osoase, practică mai întîi pe sute de șoareci, încercată asupra omului a dat rezultate.

În urma unui accident întîmplat la pila atomică a Institutului Vinca, la 16 octombrie anul trecut, cercetătorii iugoslavi au suferit efectele unor radiații considerate mortale. A doua zi, un avion îi transporta la Orly. Au fost spitalizați la Fundația „Curie“, din Paris. Unul dintre atomiști a murit din cauza unor complicații. Asupra celorlalți 5 s-a încercat una din cele mai fantastice operații realizate vreodată în istoria medicinei: grefe de măduvă osoasă.

Pentru ce măduvă osoasă? Pentru că ea este o adevărată uzină de globule. Este vorba deci de a o regenera, pentru a restabili echilibrul între globulele roșii și albe.

Bombardamentul radioactiv intens, ale cărui victime au fost acești cercetători, le-a provocat atît distrugerea țesuturilor care fabrică în mod normal globulele sîngelui cît și denaturarea membranelor interne, îndeosebi a celor digestive și pulmonare.

O echipă de specialiști parizieni, compusă din profesorul Mathé, doctorii Maupin, Latanet și Duplan, a făcut apel la voluntari. S-au prezentat cîțiva muncitori, o mamă a patru copii și un medic. S-a extras de la fiecare, sub anestezie totală, 250—300 cm³ de măduvă pentru a o înlocui pe aceea a pacienților. Prin 18 punctii osoase au fost injectate fiecărui bolnav 8 pînă la 14 miliarde de celule sănătoase. Generozitatea inimii s-a aliat științei în lupta angajată împotriva cancerului. Omenirea speră. Sîntem siguri că tenacitatea și inteligența omului vor triumfa pînă la urmă.

HENRY LEVAR

LUCRĂRI ALE SAVANȚILOR FRANCEZI

— 1843: Gabriel Audral publică primul studiu științific despre bolile sîngelui.

— 1855: Louis Bard demonstrează că leucemia este cancerul sîngelui.

— 1933: Maurice Guérin și Charles Oberling grefează o tumoră leucemică pe o găină.

— 1934: Descoperirea radioactivității artificiale de către Irène și Frédéric Joliot-Curie deschide minunate posibilități de aplicare în folosirea radioizotopilor.

— 1947: Bernard și Bessis prelungesc viața unui tînar leucemic prin reinnoirea totală a sîngelui.

— Lucrările echipei Institutului de radiu din Paris permit să se prevadă prevenirea leucemiei prin vaccinare.

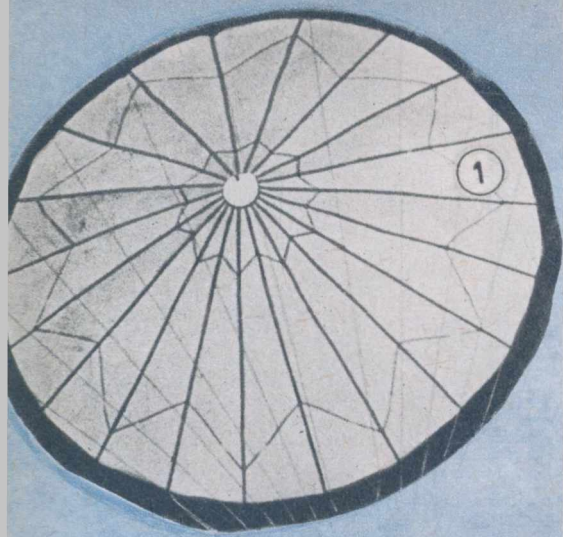
— Noiembrie 1958: Un tînar biolog al Centrului de cercetări din Villejuif, M. Bernhardt, descoperă un nou virus al leucemiei, cu ajutorul microscopului electronic.

În aceeași perioadă, profesorul Mathé, doctorii Maupin, Latanet și Duplan reușesc să grefeze celule osoase pe 5 iugoslavi atinși de radioactivitate atomică.

Acest aparat detectează și apoi localizează focarele canceroase. Se dă bolnavului iod radioactiv (iod 131). După ce s-a răspîndit în organism, iodul 131 se concentrează în locurile bolnave. Aparatul semnalizează apoi celulele radioactive.

Aparatul a fost pus în funcțiune în primăvara anului trecut la Centrul de cercetări asupra leucemiei de la Spitalul „Saint-Louis“. Prețul lui este de 2.000.000 de franci francezi.

Profesorul Jean Bernard, conducătorul centrului, a deplîns în ultimul timp zecile de ani pierduți în lupta anticanceroasă, deoarece această știință nu posedă decît puțini cercetători în explorarea multiplelor căi inevitabile pentru obținerea rezultatelor așteptate (fotografia de sus).

In fiecare săptămână ne sosesc tot mai multe fotografii pentru concursul nostru. Dar cei care nu ne-au trimis încă nu trebuie să fie descurajați. Concursul nostru cuprinde 4 teme și pentru fiecare dintre aceste teme există mai multe premii. Iată-le:

TEMELE : 1. *Viața tineretului la muncă, la învățătură, la odihnă.* 2. *Reportaj asupra activității organizațiilor de tineret în slujba intereselor tinerilor, pentru prietenie și pace între popoare.* 3. *Fotoreportaj pe o temă din viața tineretului, la alegere.* 4. *Sportul și turismul în rîndurile tineretului.*

PREMII : **PREMIUL I:** *Pentru cea mai bună fotografie sau cel mai bun reportaj, indiferent de temă: un superb aparat de fotografiat și publicarea fotografiei pe coperta revistei.*

CELELALTE PREMII VOR FI DECERNATE PE TEME, SEPARAT.

PREMIUL I: *Pentru cea mai bună fotografie sau pentru cel mai bun reportaj, la fiecare temă: un aparat de fotografiat sau un electrofon și publicarea fotografiei pe coperta revistei.*

PREMIUL II: *Pentru fiecare temă, cîte o colecție de discuri din diverse țări sau un obiect de artă națională și un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii“.*

PREMIUL III: *Pentru fiecare temă, cîte un stilou „Parker“ și un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii“.*

În plus, pentru toate temele, cele mai bune 5 fotografii vor fi distinse cu premii de încurajare (mențiuni) — cîte un abonament gratuit pe un an la „Tineretul lumii“. Toți câștigătorii vor primi, de asemenea, diplome din partea revistei noastre — „Tineretul lumii“. Toate fotografiile care au primit premii și mențiuni vor fi publicate cu numele autorilor. Pînă la sfîrșitul concursului vom publica pe coperta a II-a cele mai bune fotografii. 1 octombrie 1959 va fi ultimul termen de trimitere a fotografiilor.

CONDIȚII TEHNICE : *Fotografiile pot fi trimise color sau alb-negru. Ele nu trebuie să depășească dimensiunea de 13 x 18 cm. Să fie executate pe hîrtie lucioasă. La fiecare imagine trebuie adăugate: titlul, numele autorului și adresa lui. Trimiteți fotografiile la adresa următoare: „Tineretul lumii“, Benczur ut. 34, Budapest VI, R.P. Ungară, cu mențiunea „Pentru concursul de fotografii“.*

Aceste fotografii au fost trimise la concursul nostru în curs de desfășurare de către cititorii Jurgen Wetzke — Leipzig, R.D.G. (imaginea 1) și Karol Zawistowski — Polonia (imaginea 2).

CONCURS DE
FOTOGRAFII

1959

Biserica Mathias din Budapesta (secolul al XV-lea)

*Dragi prieteni,
După părerea mea, revista are un conținut foarte bun și o prezentare grafică foarte frumoasă. Cu mare interes am citit știrile privind viitorul festival mondial al tineretului, care va avea loc la Viena. Am dorit întotdeauna, ca, de altfel, mulți tineri din Nicaragua, să participe la acest mare eveniment. Cred că va fi un bun prilej pentru a ne cunoaște mai bine, pentru a strânge legăturile de prietenie cu tinerii din lumea întreagă.*

tră țară o bază atomică și militară agresivă pentru trupele americane, ceea ce ar duce patria și tineretul nostru într-un groaznic război atomic.

Eroicul popor al Irakului, luptând pentru eliberarea națională, cu sprijinul vitezei sale armate, a sfărâmat lanțurile, s-a eliberat ca un uriaș dintr-o închisoare, a denunțat pactul de la Bagdad și pactele militare agresive și promovează o politică de pace și prietenie între popoare. Imperialismul a intrat

consolidarea prieteniei și păcii.

ABDEL RAHMAN YAMOUT
președintele Uniunii Tineretului
din Liban

SCHIMB DE FOTOGRAFII

Tineretul de la Colegiul „Madach” din Budapesta, profund atașat mișcării pentru pace, propune un schimb de fotografii reprezentând cele mai frumoase locuri, monumente artistice etc. din capitalele sau celelalte orașe din diferite țări în scopul de a le face cunoscute tineretu-

Muzeul de bele-arte din Budapesta

CALEA STUDENȚIMII DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

(Urmare din pag. 9)

cu studenții de pretutindeni, care luptă pentru pace, pentru un învățământ democratic, împotriva imperialismului și colonialismului. Cu un puternic entuziasm a fost adoptată o declarație cu privire la colaborarea internațională a studenților în lupta pentru pace.

Sedința de închidere a conferinței s-a transformat într-o entuziastă manifestare a dragostei studențimii noastre pentru partid și guvern, pentru regimul democrat-popular. Minute întregi, studenții noștri au aclamat pe conducătorii partidului și guvernului, și-au exprimat dorința lor fierbinte de pace și hotărârea fermă de a-și dărui toate forțele lor, toată energia cauzei socialismului. Ovațiile și aplauzele entuziaste, uralele pornite din sutele de piepturi tinerești deveniseră ecoul celor mai sincere simțăminte ale studențimii române: dragostea față de partid, față de regimul democrat-popular. Calea studențimii noastre este cea arătată de partid, calea luptei și muncii pentru socialism. Gîndurile și simțămintele studențimii și-au găsit expresie în scrisoarea pe care conferința a adresat-o partidului și guvernului și în care, în cuvinte calde, pornite din adîncul inimii, se spune: „Asigurăm partidul și guvernul, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, că vom dărui tot entuziasmul tinereții, puterea noastră de muncă, toată priceperea, talentul și cunoștințele noastre cauzei mărețe a construirii socialismului în țara noastră, cauzei victoriei păcii”.

Vă rog să mă țineți la curent cu tot ceea ce este în legătură cu festivalul.

LUIS MOLINA REVERA
Managua, Nicaragua

VĂ MULȚUMIM PENTRU AJUTORUL VOSTRU

Uniunea Tineretului din Liban adresează Federației Mondiale a Tineretului Democrat cele mai bune urări, salutul său de prietenie și fraternitate și mulțumiri călduroase pentru ajutorul prețios pe care F.M.T.D. îl acordă tineretului din țările care luptă pentru eliberarea națională, coexistență pașnică, prietenie între popoare și consolidarea păcii mondiale... Mulțumim îndeosebi pentru ajutorul moral acordat de către federație tineretului din țările arabe, în lupta fără răgaz împotriva ocupației militare anglo-americane și a ocupației franceze în Liban, în Iordania și în Algeria. Uniunea tineretului din Liban a participat cu toată forța sa la marea luptă națională desfășurată de viteazul popor libanez împotriva politicii foștilor conducători ai țării, care sprijineau pactul de la Bagdad și doctrina agresivă a lui Eisenhower, ce este contrară suveranității naționale și urmărește să facă din frumoasa noas-

in panică în fața valului de libertate care a cuprins popoarele arabe. Imperialiștii au trimis trupe în Liban și în Iordania cu scopul de a opri această măreață mișcare istorică. Dar lupta popoarelor și tineretului din Liban și Iordania, precum și sprijinul popoarelor din lumea întreagă, prietene ale libertății și păcii, i-au respins pe agresorii imperialiști și i-au obligat să dea înapoi în fața valului care s-a ridicat împotriva lor în toate țările lumii.

Dragi prieteni,
Am citit numărul 1 al revistei „Tineretul lumii” în limba arabă, care a apărut după o lungă întrerupere. Mulțumim comitetului de redacție pentru eforturile sale minunate. Sperăm că apariția revistei în limba arabă va fi permanentă, că ea va ajuta în mod eficace tineretul arab, care aspiră la prietenie și pace și luptă împotriva forțelor imperialismului, împotriva pactelor agresive, pentru eliberarea națională. Revista va fi un mijloc de înțelegere și apropiere între tineretul din țările arabe și tineretul lumii, în lupta pentru zdrobirea forțelor imperialismului și războiului, pentru

lui din alte regiuni și pentru a le apăra de distrugerile unui eventual război.

Vrem să luăm contact cu voi, tineri din alte țări, pentru a vă trimite 15 fotografii ale frumosului nostru oraș și vă cerem să ne trimiteți tot atâtea din orașele voastre, pentru a le cunoaște mai bine.

Fotografiile noastre vor fi executate în întregime de clubul nostru de fotografi amatori. Am putea folosi fotografiile care ne vor sosi pentru studiile noastre de geografie, bele-arte etc.

În numele tineretului de la Colegiul „Madach”,
VARGA BELA și PÁSZTOR
ZSUZSANNA

„Madach Imre” Alt. Gimnaziu, Budapesta
VII-Bercsay utca 5. R.P. Ungară

TOT MAI MULTE ARTICOLE DESPRE CEL DE-AL VII-lea FESTIVAL

Mulțumesc pentru interesantul articol scris de Kurt Stimmer despre Viena, orașul celui de-al VII-lea Festival mondial al tineretului.

Mă bucur de pe acum la gîndul că voi vedea în numerele următoare alte fotografii reprezentînd punctele de atracție ale capitalei austriece — orașul celui de-al VII-lea Festival mondial.

W. ELSTER BASTIAN
Colombo - Ceylon

DREPTURI EGALE LA ÎNVĂȚĂMÎNT

de ROBERT DAVIS

„În lupta pentru drepturi egale, fiecare dintre noi are o sarcină comună. Istoria țării noastre ne învață că destinele negrilor și albilor sînt legate unele de altele pentru totdeauna. Nici unul dintre noi nu se poate bucura de libertate, de liniște atît timp cît oricare dintre noi este în lanțuri. Noi toți, negri și albi, sîntem angajați în lupta pentru egalitatea în drepturi. Mersul poporului nostru spre o viață mai bună nu se va desăvîrși decît o dată cu victoria acestei bătălii”.

(Un extras din „Jurămîntul tineretului” adoptat de 10.000 de tineri cu prilejul mîtingului de la Washington din 25 octombrie 1958)

La 17 mai 1959 va fi sărbătorită în S.U.A. cea de-a cincea aniversare a hotărîrii luate de Curtea supremă prin care segregatia rasială este declarată anticonstituțională. În realitate, în statele din sud existau și există încă legi care îi împiedică pe elevii și studenții negri și albi să frecventeze aceeași școală sau universitate. Dacă în nord astfel de legi nu există, totuși sînt încă numeroase cazuri de segregatie rasială. La a cincea aniversare a acestei rezoluții, putem constata că au fost făcuți foarte puțini pași pentru a se pune capăt segregatiei în învățămîntul din Statele Unite.

În sud, hotărîrea privind desființarea segregatiei a întîlnit opoziție îndeosebi din partea rasiștilor, care controlează mai multe guverne în această regiune a țării. Prin metode de teroare și prin intermediul aparatului legal de stat, au fost săvîrșite încercări repetate în scopul de a sabota drepturile constituționale care permitau tinerilor negri și albi să frecventeze aceeași școală.

Prima experiență a aplicării hotărîrii Curții supreme a avut loc la Little Rock. În statul Arkansas, cînd un număr de copii negri au încercat să pătrundă în Școala secundară centrală. Acest act de curaj a fost repetat de cîteva ori de către tineri negri în numeroase orașe din sud. În cursul ultimelor luni, în campania pentru intrarea în școli, care constituie o parte integrantă din lupta poporului negru pentru egalitate deplină în drepturi, atacurile teroriste îndreptate împotriva negrilor și a altor elemente democratice din sud s-au multiplicat. Au fost aruncate grenade asupra școlilor, asupra locuințelor conducătorilor negri, bisericilor și sinagogelor. Înalte personalități ale vieții publice au fost amenințate că vor fi arestate. Pentru a opri intrarea elevilor negri la cursurile școlilor, guvernatorii statelor Arkansas și Virginia au ordonat închiderea unui anumit număr de școli și au împiedicat astfel, pentru moment, continuarea învățămîntului pentru copiii din această regiune. În Arkansas, în orașul Little Rock au fost închise mai multe școli. În statul Virginia, și anume la Charlottesville, Norfolk și la Warren Country, școlile au încetat să mai funcționeze. Aceasta a avut drept rezultat suspendarea cursurilor zilnice pentru 16.400 de elevi, care s-au văzut obligați să-și abandoneze studiile pentru un timp sau să se mute la alte școli, ceea ce nu este totdeauna posibil, mai ales pentru elevii negri.

Numerosi părinți, elevi și studenți și-au dat seama că aceste întreruperi nu au împiedicat numai intrarea negrilor în școli, ci au provocat un adevărat pericol pentru sistemul de învățămînt public. În Virginia, de exemplu, numeroși elevi și studenți au adresat o cerere guvernatorului cerîndu-i să deschidă școlile. Unul din elevi, în numele a numeroși colegi albi, a spus: „Dacă ni se va permite să mergem în școală, cred că se va putea rezolva problema. În realitate, oamenii de culoare nu-mi sînt antipatici”.

În anumite localități meridionale, chiar în Arkansas, de exemplu, intrarea negrilor în școli a fost realizată datorită eforturilor Asociației naționale pentru progresul oamenilor de culoare (N.A.A.C.P.) și ale altor grupări. Școala secundară din Van Buren este un exemplu. Aci, în realitate, unii elevi albi, încurajați de actele săvîrșite la Little Rock, la inițiativa guvernatorului Faubus, au încercat să împiedice intrarea negrilor în școala secundară, bolcînd clasele. Cu toate acestea, majoritatea elevilor au denunțat o asemenea acțiune și au asigurat continuarea cursurilor și primirea negrilor în școală. Președintele consiliului elevilor, exprimînd părerea majorității colegilor săi, a declarat: „Credem că este loial să se permită negrilor să frecventeze această școală secundară”.

În nord, procesul de desființare a segregatiei începe, de asemenea, să se întărească pe o bază organizată. În prezent există încă un număr important de școli elementare și secundare unde bîntuie practica segregatiei. Studenții negri nu pot frecventa aceleași școli cu albi din cauza segregatiei, chiar cînd le sînt date astfel de posibilități legale. Există, de asemenea, problema școlilor inferioare pentru copiii din cartierele sărace. Aceasta îi privește îndeosebi pe elevii negri și pe cei aparținînd altor minorități naționale, cîel mulți dintre aceștia trăiesc în cartierele sărace. Împotriva existenței unor asemenea școli inferioare au protestat numeroase sindicate și organizații obștești ale negrilor, studenților și învățătorilor. La New York City, de exemplu, unii părinți negri au refuzat să-și trimită copiii la cursurile din școlile acestea.

În timpul celor cinci ani care au trecut de la adoptarea hotărîrii privind desființarea segregatiei, a apărut clar tinerilor negri și albi că o bună parte din lupta pentru intrarea negrilor în școală apasă pe umerii lor. Pentru aceasta, ei au

continuat să-și intensifice activitatea în acest domeniu. În octombrie anul trecut, tinerii au participat la marșul spre Washington pentru a cere guvernului federal să asigure respectarea hotărîrii Curții supreme. „Acest marș — se spune — va demonstra unitatea noastră cu tinerii din sud în lupta pentru apărarea unui învățămînt democratic. Va fi o sfidare la adresa micilor minorități care încearcă să creeze confuzii, intimidare și teroare pentru a apăra vechea ordine”. În acest scop, tinerii negri și albi din școlile elementare și secundare, grupuri de tineri catolici, membri ai sindicatelor și colegi de școală au mers împreună și au cerut o acțiune hotărîtă din partea guvernului Statelor Unite în vederea înlăturării segregatiei din sistemul școlar. Ei purtau lozinci ca: „Apărați constituția americană împotriva dinamitei”, „Intrarea negrilor în școală poate deschide porțile școlilor din Arkansas și Virginia”. „Democrație prin intrarea negrilor în școală”.

În discursurile oratorilor, ca acela al lui Harry Belafonte — celebrul cîntăreț american — s-a vorbit despre necesitatea egalității în drepturi. Dar hotărîrea de a lupta pentru drepturi egale a fost exprimată cel mai bine în jurămîntul tineretului în care se declara că tinerii vor lupta uniți pentru egalitate și „vor reveni din nou la Washington pentru a-l consulta pe conducătorii poporului american, pentru a înmîna petiții Congresului, pentru a insista asupra legilor care vor călăuzi și vor marca progresul nostru spre o democrație mai completă și mai justă între toate rasele”.

La 17 mai 1959, ziua aniversării hotărîrii Curții supreme, mii de tineri vor merge din nou la Washington. Vocea tinerilor americani va continua să se facă auzită din ce în ce mai puternic pentru a se pune capăt segregatiei în școlile din S.U.A. Tinerii din lumea întreagă vor trebui să-și exprime sprijinul lor, deoarece o victorie a democrației în Statele Unite va fi și o victorie a tuturor forțelor democratice din lumea întreagă.

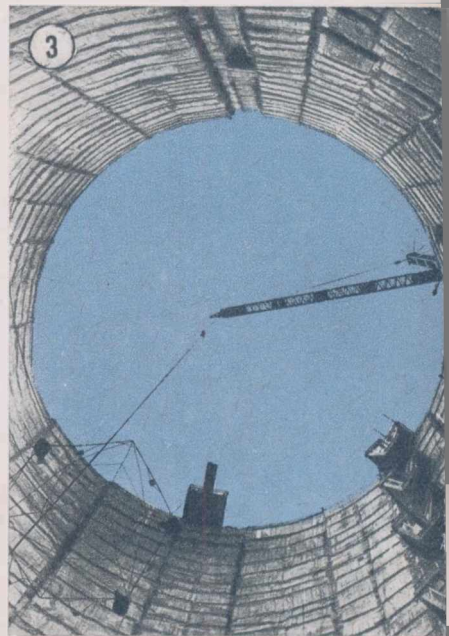
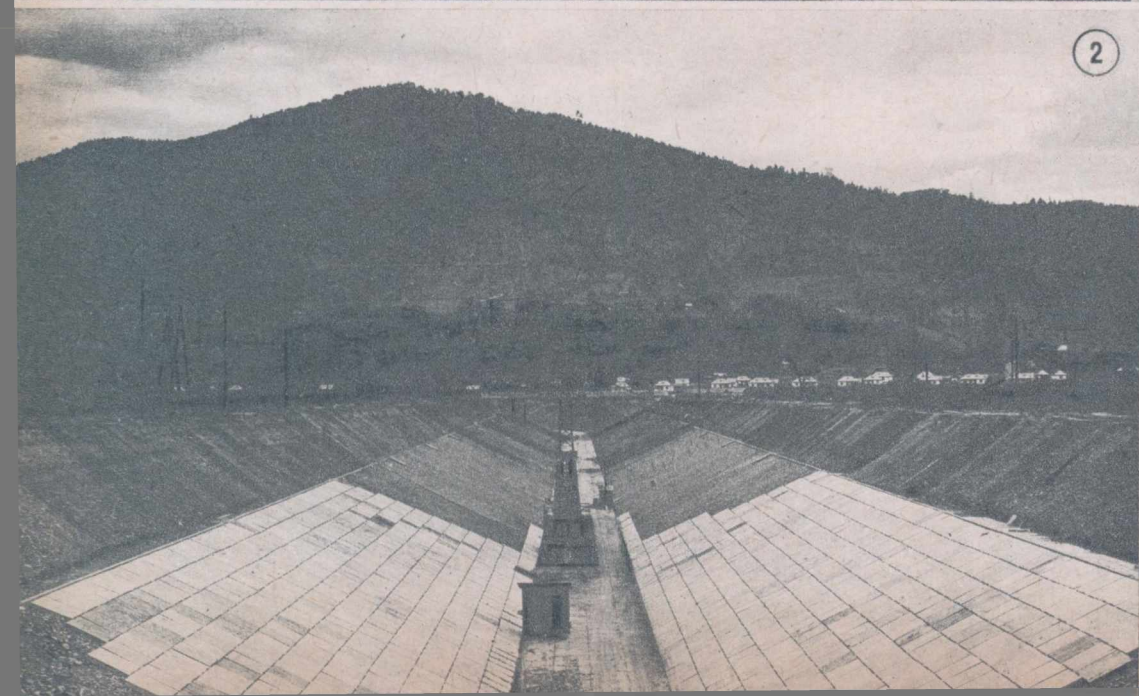
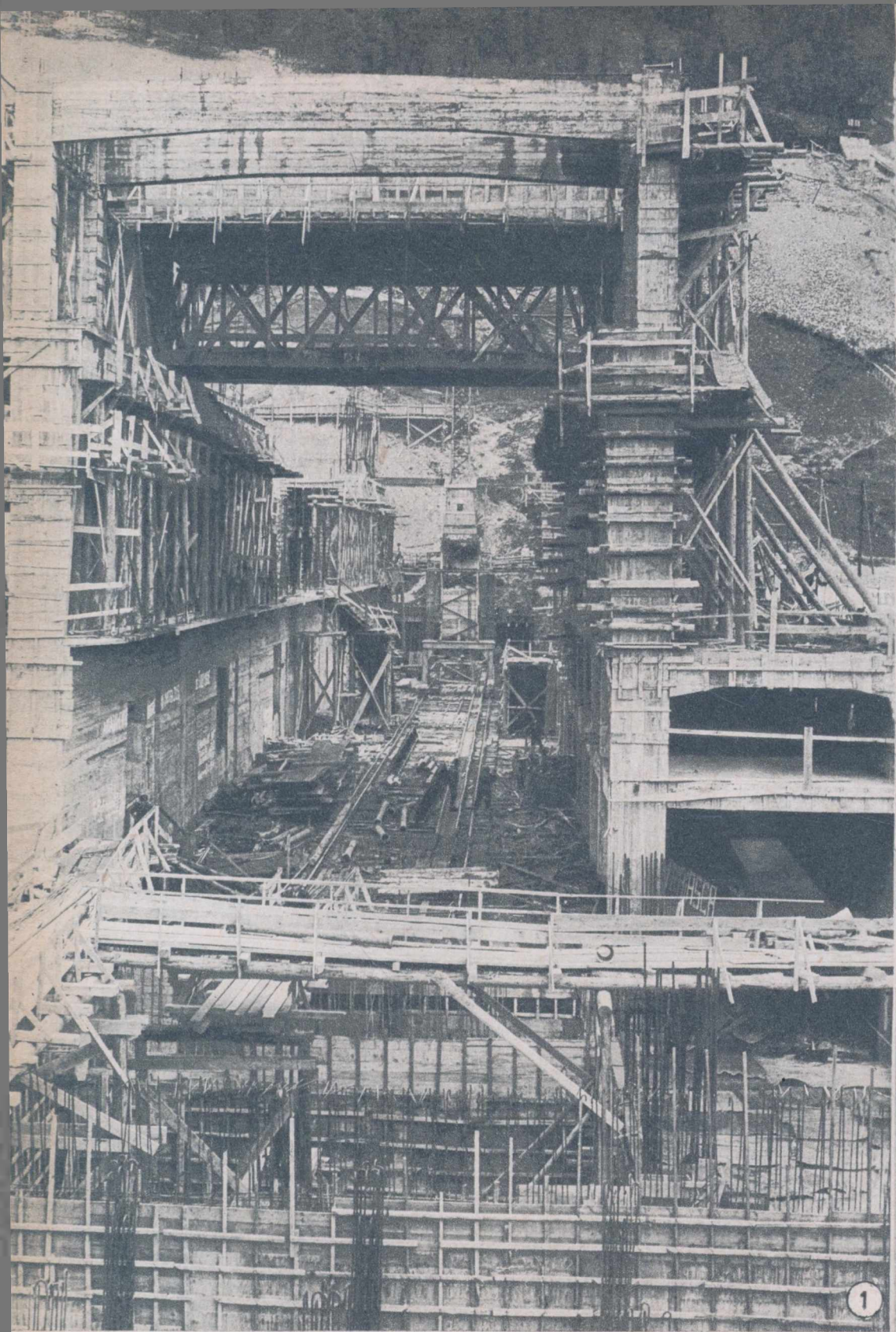
New York
ianuarie 1959

În ciuda deosebirilor rasiale și a prejudecăților, aci domnește prietenia. Un aspect dintr-un parc din New York (fotografia de sus).

ANIM

Știți care era imaginea Biczului de ieri? Inchipuiți-vă un sat de munte cu un mănunchi de case risipite pe malul râului Bistrița. Locuitorii satului erau oieri. Când venea vremea de pășunat, își puneau pe după gît traistele cu merinde și porneau cu turmele sus, în munții silhii, spre poienile adumbrate de cetini. În viața lor, oierii nu văzuseră un bec electric. Nu știau nici ce-i acela un tren. Ei cunoșteau doar potecile munților și, uneori, când Bistrița le îngăduia, se îndelelniceau cu plutăritul. Bistrița, râul învolburat, năvălea pe sub podul lui Macarie, improvizat din birne, rizîndu-și de moara lui Ribu, singura care îi smulgea câteva palete de apă pentru măcinatul bucatelor. Nu știau sătenii din partea locului că Bistrița ascundea în undele ei limpezi putere și lumină. În casele oierilor ardeau de cînd lumea feștilele de seau sau lămpile de petrol. Pe aceste meleaguri, ca, de altfel, în toate satele moldovenești de pînă la eliberare, stăpîneau sărăcia și întunericul...

Acestei imagini a unui sat de obidiți avea să i se opună perspectiva luminoasă a unei construcții socialiste. Cînd înspre satul lor s-a tras linie de cale ferată și primul tren a adus niște tineri, îmbrăcați în salopete, de ale căror cîntece răsunau zărilor, oierii se întrebau mirați: „Ce minune începe pe la noi?”. Nu pricepeau ei de ce veniseră oameni, camioane, excavatoare, macarale. Curînd, însă, zărele le-au vestit hotărîrea partidului și guvernului: la Bicz avea să se construiască o mare hidrocentrală care să furnizeze curent electric în întreaga Moldovă. Satul de la poalele Ceahlăului trăia gema unei mari construcții. Un munte de piatră trebuia sfredelit în adînc pe o distanță

1. Acest păienjenis de bare de fier, ștacheți, scînduri etc. reprezintă lucrarea de montare a grinzilor de beton armat la acoperișul hălei principale a hidrocentralei

2. Lucrările la canalul de fugă înaintează în ritm vertiginos. Pe acest vad de beton se vor rostogoli apele Bistriței, cărora uzina le va smulge energia electrică

IAHBI GAVALIA

de 5 km pentru săparea tunelului de aducțiune. Pentru construirea unui uriaș baraj de beton, trebuia abătut mai întâi cursul Bistriței. A fost oare vreun tînăr pe care să-l sperie muntele de piatră? Nici unul. Prima detunătură de dinamită a cutremurat imprejurimile. Începea asaltul naturii.

CU FIECARE ȘARJĂ DE BETON CREȘTE BARAJUL

Un popas la Bicaz în zilele acestea îți vorbește despre lupta măreață pe care au dat-o constructorii cu muntele. O luptă pașnică, dar îndrăzită, temerară, din care muntele a ieșit învins. Brigadierii, tinerii mineri, alături de cei vîrstnici, au depus la magazine armele: pikamerele, trotilul, tirnăcoapele... Tunelul, cu lărgimea unei căi ferate duble, a fost terminat. S-a trecut apoi la betonarea celor 586 de inele ale sale. La gura tunelului, care poartă în spinare colosul de cremene al muntelui, a ieșit învingătoare brigada lui Petre Crișan. Dar nu numai ea, deținătoarea steagului de fruntaș pe șantier, a străpuns muntele. A fost un efort colectiv, unanim, zi de zi, ceas de ceas, o înclăștare pe pikamer și o trîntă îndrăzită cu blocurile de piatră. Astăzi, tunelul — asemenea metropolitanului — te invită să-i cunoști învingătorii. Unde sînt ei? Lucrează pe la celelalte sectoare ale șantierului. Mereu îi afli în avangarda acestui marș pașnic.

La sectorul baraj se dă bătălia principală.

Între două dealuri de piatră se toarnă barajul. Aceasta înseamnă ciment, nisip,

pietriș plus voință, curaj, perseverență. Morarii de la fabrica de ciment s-au angajat să dea în plus la fiecare oră o tonă de ciment. Brigada lui Constantin Chiriac este sufletul întrecerii. Cimentul este transformat în beton la cele două fabrici, de la baraj și Stejaru. Un lucru trebuie reținut aci: ambele fabrici sînt patronate de tineret. Sute de tineri, operatori, mecanici, electricieni, deservanți de benzi rulante, s-au calificat aci, pe șantier. Din brigada lui Alexandru Chiriac, fruntaș, s-ar putea cita atîtea nume! Iat-o, de pildă, la unul din malaxoare, pe utemista Elena Săceanu, o fată subțilă, înaltă, cu ochi scînteietori, veghind la pupitru. Este operatoare. Ea știe pe care buton să apese atunci cînd beculețul roșu îi semnalizează că o șarjă de beton a fost preparată. Este „doctor”, cum s-ar spune, într-ale compoziției betonului, după toate normele tehnice.

Cu fiecare șarjă de beton crește barajul. Anul trecut, de pildă, datorită muncii insuflete a tineretului alături de constructorii vîrstnici, s-au turnat la baraj 290.000 mc de beton. Pe orice vreme, fie arșită sau ploaie, fie viscol sau furtună, bena a coborît de la 70 m înălțime, încărcată cu beton, jos la baraj. Ștefan Cozoc, Gheorghe Mucenicu, Alexa Moldovanu, — iată numai pe trei din protagoniștii muncii pline de abnegație de la baraj. A fost vreodată temperatura sub 15°? De multe ori chiar. Tinerii au preparat betonul și la -19°. L-au încălzit cu aburii cazanelor de la stația termică. „Să nu oprim lucrul, flăcăi” — le dădea ghes inginerul Ion Drăghici, poreclit „argintul viu”, un inginer de... 24 de ani. Jos, la lamele barajului, gerul pișca nemilos obraji; mîinile înghețau pe cofraje. Inimile constructorilor însă, mereu calde, fierbinți ca și visele lor, mereu înaripate, au făcut ca bena să nu se oprească nici o clipă din al ei du-te-vino!

Îi rîd privirile lui Gheorghe Lungu, un flăcăuș potrivit la statură, atunci cînd îți povestește despre izbînzile harnicilor constructori.

— Aci, unde durăm barajul, era o stîncă, începu el. Într-o zi de vară a lui '57, stîncă a sărit în aer sub explozia trotilului. I-am schimbat Bistriței cursul. Pescarii amatori și-au mutat undițele în vadul cel nou.

Gheorghe Lungu îți arată fotografiile de la devierea apelor Bistriței. Sînt la un loc betoniști, operatori, electricieni; în alte fotografii sînt fetițele sale.

— M-am căsătorit aci, pe șantier. Soția lucrează la fabrica de beton. Am și două fetițe... Cînd se vor aprinde luminile hidrocentralei, voi avea ce să le povestesc copiilor mei.

Asemenea lui Gheorghe Lungu, sute de alți tineri și-au întemeiat familia aci, la hidrocentrală. Pentru că, aflați dumneavoastră, în locul caselor de șindrilă evocate la începutul reportajului, la Bicaz s-au construit blocuri muncitorești moderne, confortabile, magazine alimentare și textile, săli de lectură, cluburi, cinematograf.

ÎN LUMINILE SERII, DE SUS DE LA STEJARU

Cînd coboară umbrele serii, șantierul este inundat de lumini. Dacă vrei să privești întreaga construcție de la Ste-

jaru, urcă sus pe zeci de trepte spre tunel-ieșire. Aproape de gura tunelului se ridică castelul de echilibru: un cilindru de beton de 100 m înălțime săpat în sus, prin inima muntelui, pînă ce poți vedea cu ochiul liber albastrul cerului. La ieșirea din tunel s-a montat „pantaloni”, o piesă bifurcată în două conducte forțate care duc spre uzină. Cele 6 turbine ale Uzinei de la Stejaru, cu o putere totală de 210.000 kW, vor asigura o producție de energie electrică de cca. 430.000.000 kWh, adică jumătate din cît producea întreaga țară în 1944. De aci, de la Bicaz, firele metalice vor călători peste munți și șesuri, aprinzînd lampa electrică a lui Vladimir Ilici în întreaga Moldovă. Lumina electrică se va aprinde și în bagdadiile caselor părințești de unde au plecat bravii constructori ai hidrocentralei. Oare acum, la ceas de seară, cu ce se îndeletnicesc tinerii pe șantier?

Unii sînt la club, ascultă conferințe, recenzii la cărți literare. Alții joacă șah, ping-pong; îndrăgostiții de film sînt la cinema. În sala de lectură, participanții la popularul concurs „Iubiți cartea” (sînt 1.000 de tineri înscriși) bifează pe lista bibliografică ce cărți au citit. Ei vor să obțină cu toții insigna concursului. Pînă acum 500 dintre ei au reușit acest lucru. În sfîrșit, alți constructori, ca Alexandru Gavrîlă, Vasile Condurat, Alexandru Mateiaș și încă alții rezolvă ecuații algebrice. Ei sînt elevi la liceul seral. Șantierul este o școală a dirzeniei, a instrucției, a educației comuniste. Șantierul i-a format pe tineri în spiritul înaltelor idealuri ale vieții noi, socialiste, care se construiește în România democrat-populară. Pe bună dreptate îmi spune Vasile Roșu, secretarul comitetului U.T.M. de la Stejaru:

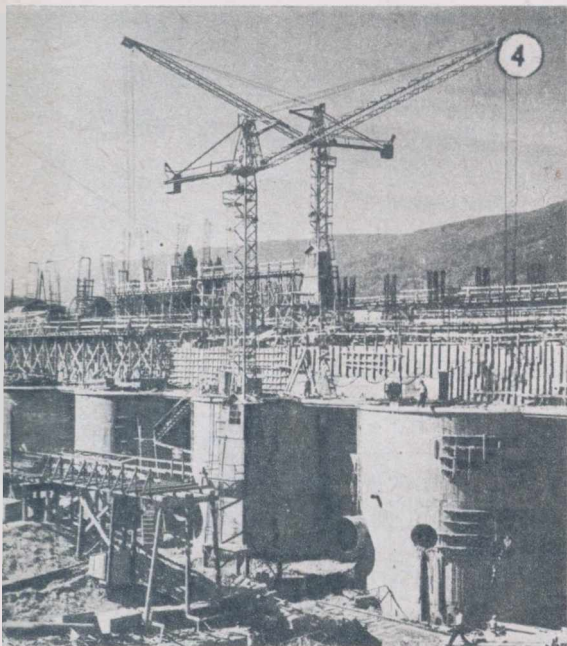
— Pe șantier tinerii noștri s-au călît în lupta cu greutățile asemenea lui Pavel Korceaghin. La Bicaz sînt sute de Korceaghini...

UN MACARAGIU ROMANTIC

Macaragiul Simion Andrei, de la cei peste 100 m înălțime, își rotește privirile peste întreaga construcție de azi. Închide ochii o clipă, numai atît cît e răgazul dintre două semnale, și vede Bicazul de mîine. Hidrocentrala „Vladimir Ilici Lenin” și-a aprins în casele de pe malurile Moldovei luceferii ei pămînteni. Bistrița izbește mîinoasă în barajul de 120 m înălțime, se retrage supusă spre lacul de acumulare. Constructorii i-au închingat apele în frie de beton. De aci Bistrița apucă drumul tunelului, spre Uzina de la Stejaru. În jurul lacului de acumulare, care se întinde pe o suprafață de 30 km, s-au făcut instalații pentru irigarea a 300.000 ha. Pe malul aceluiași lac au apărut vile pentru constructori. S-au amenajat parcuri cu verdeață și flori. O autostradă modernă duce spre superbele Chei ale Bicazului... Da! Așa va fi Bicazul de mîine...

— Hei, dar lasă visul, tovarășe macaragiule. Ți se face semn să reiei lucrul. Ai uitat? Se toarnă barajul!

VICTOR VIȘINESCU

3. De jos, din apropierea tunelului ieșire, țîșnește în sus, prin stielul masiv al muntelui, pînă ce ochiul vede cerul, castelul de echilibru înalt de 100 m

4. Constructorii zoresc să termine cît mai degrabă uzina hidrocentralei. În curînd, aci vor începe lucrările de montare a utilajelor electromecanice ale uzinei

TINERII DIN ARGENTINA SE PREGĂTESC PENTRU CEL DE-AL VII-lea FESTIVAL

Un interviu cu d-l F. Falucho, președinte al Comitetului argentinian pentru pregătirea celui de-al VII-lea Festival Mondial.

Am avut prilejul să-l întâlnim pe d-l F. Falucho la sediul Comitetului de pregătire de la Viena, unde venise pentru a discuta despre pregătirile din țara sa în vederea celui de-al VII-lea Festival.

Se știe că în Argentina tineretul desfășoară o activitate bogată pentru pregătirea acestui mare eveniment. Am profitat de această întâlnire pentru a face cunoscute cititorilor noștri caracterul și amploarea acestor pregătiri. D-l Falucho a binevoit să răspundă la toate întrebările noastre.

— Mai întâi, a spus el, trebuie să subliniez că, după întoarcerea delegației Argentinei de la cel de-al VI-lea Festival de la Moscova, a avut loc, în ianuarie 1958, o întâlnire națională a delegațiilor. Cu acest prilej a fost creat un nou Comitet argentinian pentru pregătirea celui de-al VII-lea Festival. Cu câteva luni mai târziu, la Buenos Aires, a fost organizată o adunare națională la care au participat numeroase organizații și personalități. La această adunare a fost ratificată crearea noului comitet.

— Puteți să ne spuneți cum funcționează acest comitet?

— Comitetul a adoptat un plan de organizare cuprinzând un consiliu general care grupează toate organizațiile și personalitățile care sprijină festivalul; un comitet de pregătire la care participă organizațiile și personalitățile care se ocupă de realizarea inițiativelor comitetului. Acest comitet este deschis tuturor organizațiilor care doresc să participe, pe bază de egalitate. S-a desemnat, de asemenea, un organism însărcinat cu activitatea de zi cu zi.

— Ce puteți să ne spuneți despre organizațiile care fac parte din acest comitet?

— Pot să vă spun că aceste organizații sînt numeroase, foarte diverse și cu păreri diferite. Pot să vă citez câteva: Federația universitară din Argentina, Federația argentiniană a teatrelor independente, Uniunea muncitorească a construcției din capitala federală, Sindicatul muncitorilor din industria chimică din Avel-

laneda, Sindicatul muzicanților din capitala federală, Asociația artiștilor plastici, Tineretul democrat-progresist etc.

— Știm că în Argentina a avut loc o mare întâlnire națională a tineretului. Care au fost scopurile acestei inițiative și care sînt rezultatele?

— Această întâlnire, care a reunit mulți tineri timp de 8 zile, a însemnat o mare contribuție în activitatea pentru pregătirea festivalului. Ea a contribuit la înlăturarea anumitor neînțelegeri și la popularizarea ideilor festivalului — pacea și prietenia. Tineretul din Argentina a avut, de asemenea, posibilitatea să-și îmbogățească cunoștințele despre folclor, cultură și sport.

Această întâlnire ne-a ajutat să stabilim structura viitoare a noastre delegații. Ea a dat posibilitate tinerilor veniți din diferite regiuni ale țării noastre să facă schimb de experiență și de opinii.

— Ne-ați putea spune care este compoziția delegației dv. la cel de-al VII-lea Festival și cum va participa ea la programul festivalului?

— Adevărata preocupare a comitetului de pregătire argentinian este de a trimite o delegație amplă și reprezentativă, formată din: tineri muncitori și țărani aleși de sindicatele lor, studenți aleși de centrele și federațiile studențești, tineri conducători de cluburi de cartiere, de organizații sportive, religioase și politice.

Pentru a participa la programul festivalului, din delegația noastră va face parte un ansamblu artistic cuprinzând o echipă de teatru, o echipă de dansuri folclorice, o orchestră de muzică ușoară. Vom participa, de asemenea, la festival cu o echipă de fotbal, care va fi selecționată cu prilejul unui turneu popular organizat în întimpinarea acestui eveniment.

— Probabil știți că unele organizații din Austria au refuzat să participe la festival. Care este părerea dv. în legătură cu poziția acestor organizații?

— Da. Cunoaștem atitudinea acestor organizații, și comitetul nostru a luat cunoștință cu surprindere de comunicatele Uniunii naționale a studenților din Austria și Elveția privind atitudinea lor negativă față de cel de-al VII-lea Festival de la Viena.

Nu înțelegem atitudinea acestor organizații, care nu contribuie la o mai bună cunoaștere între tinerii din lumea întreagă, și credem că o asemenea atitudine nu reflectă adevăratul spirit de prietenie al tineretului.

— Mulțumim, domnule Falucho, pentru bunăvoința pe care ați avut-o de a ne răspunde la toate întrebările. Dorim tinerilor argentinieni mult succes în pregătirile pentru festival.

— La rîndul meu, urez cititorilor revistei „Tineretul lumii” să fie printre tinerii care vor avea norocul să participe la cel de-al VII-lea Festival Mondial de la Viena.

L. V.

DECLARAȚII ALE UNOR PERSONALITĂȚI

D. R. REGMI, ministrul pentru Afacerile Interne al guvernului din Nepal:

„Am aflat că cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților va avea loc în luna iulie la Viena. Astfel de întâlniri internaționale ale tineretului și studenților contribuie la promovarea bunăvoinei reciproce și a păcii între diferitele popoare ale lumii. Sper că viitorul Festival Mondial al Tineretului și Studenților va duce tot înainte mesajul păcii și va ușura sarcina acelor care activează în acest scop.”

PRAYAG RAJ SINGH, primar al municipalității din Kathmandu (Nepal):

„În această eră nucleară, cînd omenirea însăși este amenințată cu piereala, nu există datorie mai importantă pentru popoarele lumii decît aceea de a contribui la promovarea înțelegerii, prieteniei, a dragostei reciproce și la dezvoltarea sentimentului de fraternitate între toate popoarele lumii. Doresc ca cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care va avea loc la Viena, să fie bogat în succese și să contribuie la stabilirea unei păci trainice în lumea întreagă.”

Preotul N. St. C. ANDERSON, președinte al Adunării austro-liene pentru pace:

„Cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților va da posibilitate tinerilor din toate țările să se întâlnească, să poarte discuții frățești și să stabilească legături de prietenie. Necesitatea unui schimb reciproc de vizite între tinerii din toate țările, în vederea promovării înțelegerii și prieteniei și a diminuării tensiunii războiului rece, este în momentul de față universal recunoscută.”

Tinerii au o responsabilitate deosebită în fața acestor probleme, deoarece lor le aparține viitorul. Atitudinea și punctele lor de vedere trebuie să constituie un factor vital în ceea ce privește dezvoltarea situației în viitor.

Tinerii creștini trebuie să ocupe alături de ceilalți tineri locul ce le revine la întâlnirile internaționale. A lipsi de aceste întâlniri ar însemna să se sustragă de la responsabilitatea pe care o au și de la credința pe care au îmbrățișat-o. Este evident că tinerii creștini din lumea întreagă se lovesc și ei de serioase probleme ale epocii noastre. Ei își vor aduce contribuția lor la viitorul festival, la asigurarea succesului festivalului, la cauza păcii mondiale!”

Proectori pentru diafilme

Coop. "Presajul"

COOPERATIVA
„PRESAJUL”

BUCUREȘTI
str. Sf. Apostoli nr. 34
Telefon 15.04.42

execută:

DIASCOAPE,
PROIECTOARE
pentru proiectarea
diafilmelor necesare
în grădinițe de copii,
școli, cămine cultu-
rale etc.

Comenzile se trimit pe
adresa indicată mai sus

PE BAZA EXTRAGERII
a 9 numere din
urnă

OTO

CENTRAL

Distribuie săptămînal
NUMEROASE PREMII DE CATEGORIE I, II, III

INDEPENDENȚA NAȚIONALĂ ȘI TINERETUL

Ne-am adresat ministrului Învățămîntului din R.D. Vietnam cu următoarea întrebare:

Pentru tinăra generație, care este importanța mișcării actuale a popoarelor din Asia și Africa pentru independența națională și libertate?

Iată ce ne-a răspuns:

Lupta actuală a popoarelor din Asia și Africa pentru independența națională și libertate este de o importanță primordială pentru tinăra generație, fapt care, după părerea mea, nu poate fi negat sau minimalizat.

Asia și Africa au de milenii o civilizație înfloritoare. Vechile civilizații egipteană, hindusă, chineză au adus la tezaurul culturii mondiale contribuția lor prețioasă în domeniul literaturii și artei, științei și tehnicii. Umanitatea s-a mândrit, pe bună dreptate, de multe ori, cu aceste realizări ale geniului uman. Au venit apoi vremurile întunecate, cînd ciuma imperialistă s-a abătut asupra țării noastre încercînd să stingă pentru totdeauna lumina culturii popoarelor noastre, care au fost subjugate și batjocorite. Ne-au fost răpite independența națională și libertatea noastră. Colonialismul, sub forme din cele mai barbare, ne-a adus mizeria cea mai cumplită: sute și sute de milioane de oameni au trăit în condiții materiale îngrozitoare. Viața lor culturală și morală a decăzut datorită oprîmării.

Dar Orientul, Asia și Africa, s-au trezit. Popoarele noastre afro-asiatice renasc într-o lume reînnoită pe care sînt hotărîte să nu o mai lase în mîinile nimănui. Ar fi naivă deci încercarea de a le readuce la sclavie. Popoare colonizate sau semicolonizate din Asia și Africa, cum au fost China, India, Afganistanul, Egiptul, Siria, Indonezia, Birmania, Vietnamul, au aprins torța luptei. Marile schimbări aduse hărții politice a continentelor afro-asiatice în cursul ultimilor 15 ani au demonstrat indiscutabil deplina dezvoltare a forțelor popoarelor noastre victorioase în lupta pentru fericire și progres, pentru mai mult loc sub soare.

Răsunetul puternic pe care l-au avut în lumea întregă conferințele de la Bandung și Cairo dovedește însemnătatea mișcării popoarelor afro-asiatice. Principiile stabilite la aceste conferințe, promovînd pacea, prietenia, cooperarea, coexistența tuturor popoarelor, cîștigă din ce în ce mai mult noi mase de oameni de bună-credință. Ele vor reuși — sîntem siguri — să izoleze și să distrugă definitiv forțele care se opun încă în mod sălbatic tuturor inițiativelor pașnice și progresiste. Se numără cu sutele de milioane aceia care, chiar în Europa occidentală și America, se alătură, în fiecare zi, tot mai mult, ideii că pe pămînt trebuie să domnească o pace trainică și libertate pentru toți.

Mișcarea popoarelor din Asia și Africa pentru independența națională este extrem de importantă pentru tinăra generație. Tineretul, al cărui viitor depinde de această mișcare, are cel mai mare interes să se atingă scopul urmărit. Tinerii își dau seama că pot trăi fericiți pe același pămînt, fără măceluri și vărsări de sînge, în pace și prietenie. Ei știu că o dată cu independența națională a țărilor lor și coexistența popoarelor vor putea să muncească mai bine pentru fericirea popoarelor lor, pentru propria lor fericire și pentru pace în lume.

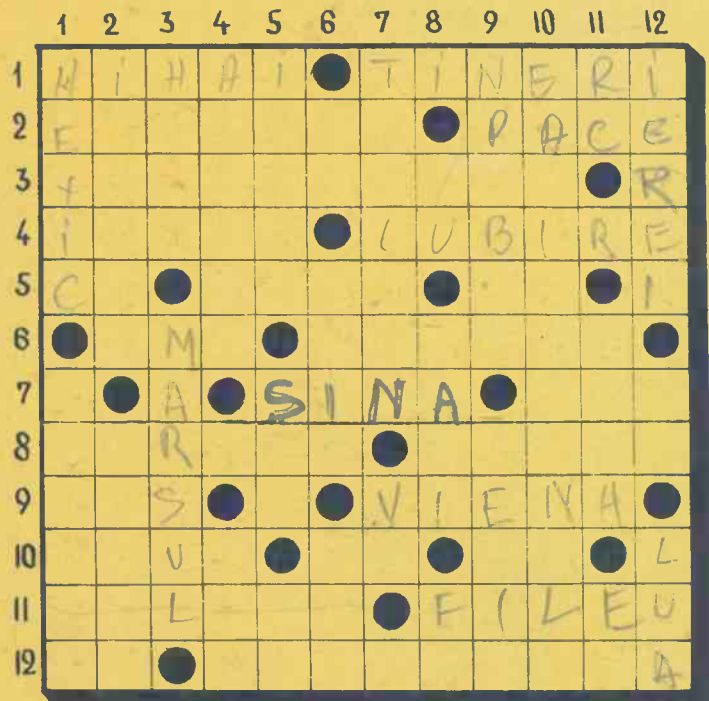
În ceea ce mă privește, cred că semnalul a fost dat în această luptă măreață a popoarelor pentru libertate. Ne revine fiecăruia dintre noi, mai ales tinerilor, datoria să dăruim tot entuziasmul nostru tineresc pentru a mătura și ultimele fortărețe ale imperialismului din cele două continente ale noastre și pentru a ne uni într-o largă comunitate de sentimente și idealuri.

În vederea realizării acestui scop suprem, cred că popoarele noastre, tinerii și diferitele organizații de tineret vor trebui să-și multiplice inițiativele concrete: schimburi culturale, schimburi de delegații sportive, turistice etc.

Am ferma convingere că aceste dorințe vor fi realizate.

NGUYEN VAN HUYEN

tinerețe

ORIZONTAL: 1) Un nume masculin — „... închinat tineretului sovietic”, melodie de Vasile Popovici pe versuri de Vasile Iosif; 2) Cel mai tînăr stat independent de pe glob — Domenii de activitate creatoare ai căror reprezentanți vor fi prezenți la cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților; 3) „Tinerețe...”, carte de Vronski, apărută în Editura tineretului în 1953; 4) Simbolul mîndriei! (pl.) — Verb conjugat în special cînd e vorba de tineret; 5) Consoane din tinerețe! — Prefix — Măsură japoneză; 6) Veche localitate în Prusia — Cu dungii, fără a fi zebre! 7) O calcă trenul! — Autorul cărții „Tinerețea conducătorului de oști”; 8) Continent în care s-a desfășurat o importanță întâlnire internațională a tineretului luna trecută — Și el va fi reprezentat la festival; 9) Uzat — Va găzdui viitorul Festival mondial al tineretului și studenților; 10) Neprelucrat — Notă muzicală — Soarele egiptenilor; 11) Sportivi — Plasă la tenisul de masă; 12) Posesiv — Autoarea cărții „Alor e viitorul”, apărută în Editura tineretului.

VERTICAL: 1) Țara gazdă a recente conferințe a tineretului afro-asiatic — Om; 2) Fluviu european — Cel de-al VII-lea Festival mondial va demonstra această calitate a tineretului; 3) Diminutiv masculin — „...tinerilor constructori”, cîntec de Filaret Barbu; 4) Fruct exotic — Îl reprezintă pacea în lupta tineretului lumii; 5) Opresc — În capul scriitorului! — Pronume; 6) Subsemnatul — A selecționa — ...de

Janeiro; 7) Autoarea volumului de versuri intitulat „Tinerețe”, apărut în Editura tineretului în 1953 — Pronume; 8) Pat fără cap! — Oraș rominesc cu o veche tradiție universitară — Fete! 9) Tot ceea ce ne înconjoară — Pentru curățat (pl.); 10) Așa cum au devenit pentru tineretul lumii festivalurile mondiale pentru pace și prietenie; 11) Editura tineretului — Cu repetiție — Secol; 12) Academicianul... Petrescu, președintele Comitetului național de pregătire pentru cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților — Nota traducătorului — A apuca.

DEZLEGĂRILE DIN Nr. 2

ORIZONTAL: 1) Ogivă — Mural; 2) Vrea — Cărămida; 3) Aer — Eun — Baroc; 4) Cornișă — Nera; 5) Noe — Arce — In; 6) Edil — Arhitect; 7) Dom — Ordin — Ca; 8) Ac — Lacăt — Oh; 9) Roma — Rococo; 10) Catedrală — At; 11) Dam — Naivă — Uși; 12) Oțeli — Șantier.

VERTICAL: 1) Ova — Dedal — Do; 2) Grec — Doc — Cat; 3) Ieronim — Rame; 4) Vă — Rol — Lot; 5) Ene — Oameni; 6) Cui — Arcadă; 7) Mansardă — Ris; 8) Ur — Arhitrava; 9) Rab — Cin — Olan; 10) Amanet — Oca; 11) Lire — Echo — Ui; 12) Dorică — Case; 13) Vacant — Potir.

MONOVERB

(6-9)

Pepiniere

CARTE DE VIZITĂ

Oțelar — Reșița

În iulie 1958, Secretariatul Federației Mondiale a Tineretului Democrat a adresat o scrisoare redacției săptămânalului catolic „Allgemeine Sonntagszeitung” pentru a pune la punct câteva informații greșite apărute în această publicație în legătură cu cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena și despre F.M.T.D.

După o tăcere de patru luni, aceeași publicație prin colaboratorul ei — domnul Thomas Greif — a angajat o polemică cu secretarul general al F.M.T.D., Christian Echard, în legătură cu această scrisoare. Dar, în loc să dea cel puțin o informare obiectivă în legătură cu faptele citate în această scrisoare, domnul Greif a preferat să repete încă o dată câteva afirmații neîntemeiate asupra caracterului festivalului.

Publicăm mai jos extrase dintr-o scrisoare deschisă prin care secretarul general al F.M.T.D. răspunde articolului domnului Greif.

n articolul dv. încercați din nou să dați impresia că Festivalul de la Viena este numai o treabă a „comuniștilor” și a citorva simpatizanți ai acestora. Or, domnule Greif, v-am scris într-o scrisoare precedentă că această părere este greșită.

Desigur, dv. și prietenii dv. din conducerea organizației tineretului catolic german hotărâți dacă vreți să luați notă de acest fapt și să vă puneți de acord cu realitatea sau dacă preferați să vă mențineți în iluzii, pentru a putea păstra lozincile depășite ale războiului rece. Personal, cred că prima soluție este cea mai bună, pentru că este realistă. Dar aceasta e o problemă care vă privește direct.

În orice caz, este un fapt că în prezent mai mult de 800 organizații de tineret, cu tendințe politice, ideologice, religioase dintre cele mai diferite, participă la pregătirile în vederea Festivalului de la Viena, și această cifră va crește fără îndoială în lunile viitoare. Din acest total, 200 de organizații sunt membre ale F.M.T.D. Din toate datele pe care le avem pînă în prezent, Festivalul de la Viena va fi cea mai mare și mai universală întîlnire a tineretului care a avut loc pînă în prezent. Și nu aceia care participă la festival se izolează de mișcarea internațională a tineretului și de propria lor mișcare națională, ci aceia care se exclud ei înșiși de la festival.

De altfel, într-un pasaj al articolului dv. începeți să recunoașteți acest adevăr și să vă ancorați în realitate atunci cînd scrieți că „nu este un secret că F.M.T.D. și festivalul au reușit să pătrundă în organizațiile cu adevărat democratice ale tineretului din Africa, Asia, America Latină.”

Din nefericire simplificați prea mult lucrurile cînd folosiți termenul „a pătrunde”.

Relațiile F.M.T.D. cu organizațiile tineretului din Asia, Africa și America Latină nu se stabilesc — cum lăsați să se înțeleagă — pe baza unor manevre demagogice, ci pe baza solidă a unor scopuri și interese comune.

În al doilea rînd — și acesta mi se pare mai important —, unii termeni ai articolului dv. subapreciază considerabil amploarea participării tineretului din aceste țări la festival. Căci, pentru a putea menține ficțiunea despre un „Festival comunist”, prezentați participarea organizațiilor ca „mici grupări de tineret” care sînt prea „neexperimentate” pentru a sesiza adevăratul caracter al festivalului.

În legătură cu aceasta, nu pot, domnule Greif, decît să las în seama dv. și a prietenilor dv. din conducerea tineretului catolic german răspunderea acestei aprecieri, care prezintă organizațiile de tineret ca organizații de „sălbatici”, cu capacități intelectuale inferioare și fiind incapabile să aibă o judecată proprie. Vreau numai să remarc că în realitate aceste „grupări” sînt organizațiile cele mai importante și mai reprezentative ale tineretului din Asia, Africa și America Latină, pe care le jigniți folosind acești termeni...

După ce a citat încă o dată câteva exemple asupra participării foarte largi a organizațiilor de tineret din țările Asiei, Africii și Americii Latine, Christian Echard continuă:

...Amplourea participării tineretului din Africa și Asia la festival este dovedită, de asemenea, și de faptul că, recent, Comitetul internațional de pregătire a primei conferințe a tineretului afro-asiatic a salutat, printr-o telegramă adresată Comitetului de pregătire de la Viena, pregătirile în vederea festivalului.

Contrar aprecierii dumneavoastră, se poate constata că marea majoritate a tineretului din Asia, Africa și America Latină va fi reprezentată la Festivalul de la Viena prin participarea celor mai reprezentative organizații de tineret. Se poate constata, de asemenea, că mult timp nu se va putea oferi tineretului european posibilitatea unei întîlniri cu tineretul acestor continente în condiții atît de favorabile ca cele de la Viena, de o amploare și la un nivel atît de ridicat.

Acestea fiind spuse, trec la un alt punct al articolului dv., în care afirmați că „tineretul din Europa” ar fi împotriva festivalului.

Pentru a pretinde că există o ostilitate a tineretului din Europa față de festival, vă bazați pe un singur și unic fapt: întîlnirea de studiu a citorva consilii ale tineretului din Europa occidentală care a avut loc recent, sub auspiciile Adunării Mondiale a Tineretului, în Berlinul occidental. Dar citînd acest „exemplu”, spre marea mea părere de rău, ați uitat să menționați că la această întîlnire au fost reprezentate numai 8 țări europene, în timp ce Europa numără 32 de țări.

Festivalul e locul de întîlnire unde tinerii din lumea întreagă pot face cunoștință și schimb de păreri. În fotografia noastră vedeți un grup de tineri la cel de-al VI-lea Festival de la Moscova într-o discuție însuflețită

CEL D

ÎNTÎLNIREA

Scrisoare deschisă adresată colaborator al ziarului „Allgem

În primul rînd, concepția dv. personală despre Europa v-a făcut să excludeți tineretul de la răsărit de Elba. Este foarte posibil ca situația politică și activitatea organizațiilor de tineret din aceste țări să nu vă fie pe plac. Este o chestiune de opinie politică asupra căreia în rîndurile organizațiilor membre ale F.M.T.D. există probabil de asemenea opinii diferite, ceea ce nu împiedică aceste organizații să colaboreze prietenește asupra problemelor de interes comun. Totuși dv. nu puteți contesta că Polonia, Cehoslovacia, R. D. Germană, U. R. S. S., Ungaria, România, Bulgaria, Iugoslavia fac și ele parte din Europa, și organizațiile de tineret din aceste țări există independent de voința dv. Trebuie să recunoaștem, sub o formă sau alta, existența acestor țări și să trăim alături de ele pe același continent, chiar dacă unii se gîndesc la schimbarea unei astfel de stări de fapt prin forța militară. Dacă ne referim la ședința de lucru a Adunării Mondiale a Tineretului, nu trebuie să trecem cu vederea că această întrunire o apreciat că este de dorit să se stabilească contacte cu organizațiile de tineret din Europa răsăriteană, recunoscînd astfel competența și reprezentativitatea acestor organizații.

Totuși, chiar dacă facem abstracție de Europa răsăriteană, plecînd numai de la concepția „micii Europe”, pe care o promovează pactul Atlanticului de nord și care vă este poate mai apropiată, la „reuniunea europeană” a Adunării Mondiale a Tineretului lipseau țări ca Italia, Franța, Grecia, Finlanda și Islanda. Pentru ce vreți dv. să prezentați această ședință drept vocea autentică a tineretului european?

Nu vreau de loc să contest faptul că consiliile de tineret reunite în Berlinul occidental nu reprezintă o parte a mișcării de tineret din Europa. Dar nu putem să nu vedem că acestea, cu toată influența pe care o pot avea într-o țară sau alta, nu reprezintă decît o minoritate în cadrul întregii Europe.

Aceasta este cu atît mai clar cu cît ținem seamă că atitudinea conducătorilor reuniți în Berlinul occidental față de festival nu este împărtășită de forțe cu influență în mișcarea de tineret din țările lor.

Cunoașteți în legătură cu aceasta discuțiile care au avut loc în țara dv. Știți bine că unele forțe din organizațiile de tineret din R. F. Germană se pronunță pentru participarea, sub o formă sau alta, la Festivalul de la Viena. Pentru ce oare au avut loc discuții atît de ample și uneori atît de insufletește înaintea și în timpul celei de-a 19-a ședințe plenare a organizației „Bundesjugendring” din Hamburg-Saar? Știți mai bine decît mine că o mare parte a membrilor diferitelor organizații afiliate la „Bundesjugendring” cer acum o schimbare în atitudinea adoptată pînă în prezent față de contactele dintre Răsărit și Apus și, de asemenea, față de festival. Ei vor să se pună capăt politicii de struț, care consistă în ignorarea realităților, și să se stabilească o politică de coexistență pașnică și de înțelegere reciprocă. Aceasta explică faptul că toate organizațiile membre ale „Bundesjugendringului” prezente la reuniunea de la Hamburg s-au pronunțat pentru contacte oficiale cu țările din Răsărit, cu excepția prietenilor

AL VII-lea FESTIVAL - MONDIALĂ A TINERETULUI

Christian Echard, secretar general al F. M. T. D., domnului Thomas Greif, „tagszeitung“ din R. F. Germană.

reprezentând tineretul catolic, care s-au văzut izolați. Acum v-ați putea consola spunându-vă că cel puțin în problema festivalului reprezentanții tineretului catolic au reușit încă o dată să facă să triumfe poziția lor negativă. Dar cred că nu trebuie să vă faceți iluzii asupra acestei „unanimități“, care nu este altceva decât un paliativ față de contradicțiile existente. Forțele care s-au pronunțat înaintea acestei reuniuni pentru participare la festival n-au dispărut. Cînd cineva se pronunță pentru contacte oficiale cu Orientul în spiritul unei politici realiste nu putem continua veșnic să ignorăm festivalul.

...Pot să vă citez, de asemenea, exemplul țării mele, Franța, unde aproape toate organizațiile importante ale tineretului participă regulat la adunările pentru pregătirea festivalului. Printre acestea, alături de organizații ale F.M.T.D., se află Tineretul și studenții radicali, Cercetașii din Franța, Tineretul socialist al S.F.I.O. autonome, Federația unită a hănurilor tineretului, Federația caselor tineretului și culturii, majoritatea asociațiilor generale ale Uniunii naționale a studenților, precum și Liga învățămîntului, care grupează mai mult de 2.000.000 de aderenți. Recent, la una din aceste adunări, a fost creat un organism comun în vederea pregătirii delegației tineretului francez la festival.

Apoi, răspunzînd afirmației după care festivalul, în ciuda participării unor organizații cu tendințe dintre cele mai diverse, ar fi totuși o „manifestație comunistă“, Christian Echard explică:

Caracterul festivalului, punctele esențiale ale programului său au fost hotărîte cu prilejul adunării de constituire a Comitetului internațional de pregătire de la Stockholm. Această adunare a fost deschisă pentru toate organizațiile naționale și internaționale ale tineretului și pentru toți aceia care și-au exprimat dorința de a participa la lucrările ei.

Binevoii, domnule Greif, să întrebați organizația japoneză membră a Adunării Mondiale a Tineretului, pe fiecare participant la această adunare dacă cineva a făcut vreă manevră, dacă fiecare a putut să-și exprime liber părerea, să-și prezinte propunerile și observațiile, dacă fiecare a putut să participe pe bază de egalitate la elaborarea tuturor hotărîrilor care au fost adoptate într-o înțelegere reciprocă, păstrînd principiul că nici o lozincă specială nu trebuie să prevaleze la festival.

În vederea pregătirilor concrete, întrunirea de la Stockholm a hotărît înființarea unei comisii permanente la Viena, care și-a început deja activitatea. Această comisie se compune din reprezentanții următoarelor organizații: Tineretul radical intransigent din Argentina, Uniunea națională a studenților din Brazilia, secția de tineret a Partidului libertății Sri Lanka din Ceylon, Federația Tineretului Democrat din China, Tineretul socialist italian, Bharat Yuvak Samaj din India, Confederația tineretului mexican, Tineretul Liber German, Uniunea națională a studenților din Sudan, Consiliul suprem al tineretului și sportului din Republica Arabă Unită,

Uniunea Tineretului Cehoslovac, Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S., Confederația generală a studenților din Africa de Nord (U.G.E.M.A. din Algeria, U.N.E.T. din Tunisia și U.N.E.M. din Maroc), Consiliul tineretului african, F.M.T.D. și U.I.S. În plus au fost invitate să-și delege reprezentanți organizațiile de tineret care se interesează de pregătirea în vederea festivalului din următoarele țări: Australia, Austria, Canada, Franța, Anglia, Grecia, Japonia, R.F. Germană, Suedia. O parte a acestor organizații și-au trimis deja reprezentanții la Viena, altele vor trimite peste puțin timp...

Pot adăuga că participarea la Comisia permanentă de la Viena este, de asemenea, deschisă tuturor organizațiilor interesate. Dacă era deci o întrebare de pus în legătură cu organizatorii sau, să vorbesc ca dv., „conducătorii“, aceasta nu ar putea fi decât următoarea: pentru ce conducerea Tineretului catolic german sau, pe plan internațional, conducerea Adunării Mondiale a Tineretului nu se află printre inițiatorii acestei întîlniri internaționale, care scriește cauzei înțelegerii între tinerii din lumea întreagă? Reprezentanții dv. ar fi putut veghea în acest fel ca hotărîrile de la Stockholm, după care la festival nu trebuie să prevaleze nici o tendință politică, religioasă sau filozofică, să fie respectate.

Dacă aprofundăm argumentele dv. în legătură cu organizatorii comuniști ai festivalului, acestea se reduc la un singur fapt, și anume că organizațiile tineretului comunist se află și ele printre organizatorii festivalului cu aceleași drepturi ca și celelalte. Este totuși greu de tras din acest fapt concluzia că festivalul are un „caracter comunist“. Este ca și cum eu aș trage concluzia că Adunarea Mondială a Tineretului

este o organizație catolică pentru că la adunarea generală a sa de la New Delhi au participat numeroase organizații catolice.

Ați crezut de cuviință să comentați participarea tineretului comunist la festival prin observația că organizatorii nu au fost destul de „deștepti“ pentru a ascunde complet „culoarea roșie“. Dar pentru ce oare, domnule Greif, organizatorii ar fi trebuit să ascundă faptul că printre ei se găsește alături de celelalte și „culoarea roșie“? Acesta este, de altfel, principiul festivalului: toate culorile să fie reprezentate, toate organizațiile de orice tendință să poată participa la festival. Cum ar putea o întîlnire internațională de acest fel să faciliteze o mai bună cunoaștere reciprocă și, prin aceasta, o mai bună înțelegere între popoare dacă Uniunea Sovietică, Polonia, China și alte țări ar fi excluse? O astfel de atitudine n-ar agrava oare divergențele și diviziunile care există în mișcarea internațională de tineret și nu ar transforma ea oare întîlnirea prevăzută într-o manifestație de propagandă a războiului rece, împotriva Răsăritului? Nu este oare adevărat că rezolvarea unei mari părți din problemele lumii de astăzi, care interesează în mod deosebit tineretul, depinde de îmbunătățirea și normalizarea relațiilor și de coexistența pașnică cu aceste țări?

Nu există decât două posibilități: sau sinteți pentru pace, iar aceasta înseamnă să recunoașteți existența unor țări cu regimuri diferite, să recunoașteți necesitatea de a trăi în pace împreună pe același continent și, prin urmare, necesitatea de a dezvolta relații pașnice cu ele, sau sinteți împotriva acestei soluții și nu vă rămîne decât să mizați pe o schimbare a situației prin forță, ceea ce înseamnă jocul periculos cu războiul atomic.

Ceea ce dă valoare festivalului, printre altele, este că el îndeamnă tineretul să urmeze calea înțelegerii și să posibilitate tinerilor din țări cu regimuri social-economice diferite să se întîlnească.

Dar se pare că aceasta vă lovește în primul rînd. Cînd recapitulăm toate „motivele“ dv. împotriva festivalului, revenim mereu la aceeași problemă. Ideile coexistenței pașnice nu par să vă fie pe plac, nu vă interesează festivalul pentru că nu vreți de loc o întîlnire care să servească confruntării tuturor tendințelor politice, religioase, existente în lume, pentru că, de fapt, sinteți împotriva destinderii internaționale.

Terminînd scrisoarea, Christian Echard propune domnului Greif să verifice el însuși toate faptele citate în această scrisoare. În afară de aceasta, el se declară gata să-l întîlnească, indiferent la ce dată și în ce loc, la alegerea sa.

Cel de-al VII-lea Festival, ca și celelalte precedente, va avea un bogat program artistic. Toate țările se pregătesc în mod activ pentru a trimite cele mai bune ansambluri artistice care fac originale programele festivalurilor. Tinerii vor putea aplauda acest dans reprezentativ al unui ansamblu chinezesc: „Dansul balaurului“

SPARTACHIADA

o populară competiție

Un gazetar occidental, auzind despre Spartachiada tineretului, a zîmbit neîncrezător.

„Oare cum se poate realiza în mod practic nu numai atragerea spre sport a unei mase uriașe de tineri, dar și obținerea unor performanțe valoroase?” — se întreba el.

Răspunsul l-a primit vizitînd una din marile întreprinderi din capitală în care tinerii, în proporție de aproape sută la sută, participau la concursurile sportive ale spartachiadei. Numele concurenților nu erau celebre. Unii de abia luaseră cunoștință de fizionomia terenului de sport. Dar ceea ce a impresionat în mod evident era seriozitatea pregătirii. De multe ori, nici măcar unii din sportivii consacrați nu se pregătesc cu atîta atenție și perseverență în vederea întrecerii. Tinerii muncitoro făceau însă. Și mi s-a povestit că neîncrederea ziaristului occidental s-a transformat într-o admirație pe care nu și-a ascuns-o.

necunoscut. Cel puțin în ultima vreme. Tînărul jucător din Tg. Mureș s-a făcut remarcat cu ocazia ultimei spartachiade de iarnă a tineretului. Pînă atunci nimeni nu a știut de el. Spartachiada i-a scos la iveală talentul. Și Adalbert Rethi a fost luat în atenția antrenorilor federali. Acum iată-l apărînd culorile patriei într-o întrecere internațională. Nimeni nu conta desigur pe victoria lui finală. E încă prea tînăr și n-are suficientă experiență. Dar toți cei ce l-au văzut jucînd în Campionatele internaționale de la Constanța au subliniat curajul cu care s-a întrecut cu unii dintre cei mai buni jucători europeni, fără să fie intimidat de reputația acestora. Conducătorul delegației sportivilor suedezi a declarat că nu a mai văzut un jucător la vîrsta de 15 ani care să aibă valoarea lui Rethi.

Din nou în întreceri...

Din prima zi a lui decembrie și pînă în ultima zi a lui martie, tinerii parti-

urmă, la precedenta ediție a spartachiadei, au fost înregistrate aproape 2.000.000 de participări ale tinerilor. Cifrele ce le avem din diferite regiuni ne permit să afirmăm că în anul acesta numărul tinerilor participanți va fi mai mare decît în anul trecut. La aceasta a contribuit și faptul că înainte de începerea spartachiadei a fost asigurată o perioadă pregătitoare de două săptămîni.

Am avut prilejul să facem o vizită la întreprinderea „Electroaparataj” din București. Secretarul organizației U.T.M. ne-a povestit că în întreaga uzină spartachiada a fost popularizată prin stația de radioamplificare, gazetele de perete, panouri speciale. Rezultatele: peste 800 de tineri înscriși la întrecerile spartachiadei. Este un singur exemplu, dar putem cita numeroase asemenea fapte. Dacă treburile te poartă prin orașul moldovenesc Pașcani, e bine să faci un scurt popas la clubul muncitoresc. Aci, în fiecare zi, numeroși tineri muncitori cefești fac antrenamente și participă la întrecerile sportive. Dacă însă n-ai vreme și nici treburi care să te poarte prin Pașcani, n-ai decît să te duci la Complexul C.F.R. „Grivița roșie” din capitală. Aci, după orele de producție, tinerii se duc în număr mare la club și la sala de haltere. Motivul? Ușur de înțeles: spartachiada. E cazul să evidențiem în mod special pe tinerii de la cazangerie, centrul 3 vagoane și tîmplărie-clase. Ei au început printre primii întrecerile și au obținut rezultate bune.

Într-un singur raion din capitală, numărul celor antrenați la spartachiadă va fi după date preliminare de 12.000. Este vorba de raionul I Mai. În acest raion, organizațiile U.T.M., în colaborare cu colectivele sportive, au desfășurat o muncă rodnică. Numai la I.T.B. au fost mobilitați peste 2.500 de tineri, la Școala profesională nr. 4 Galvani-Tei — 800 de tineri, la „Radio popular” — peste 700 de tineri. În acest raion s-a născut un cartier nou — cartierul blocurilor muncitorești de la Floreasca. Mulți dintre constructorii acestui cartier — care cu un an înainte nu exista decît într-o măsură redusă — sînt tineri. Ei participă acum la întrecerile spartachiadei.

În lumea safului...

În mediul sătesc, spartachiada are o însemnătate mai mare chiar decît la oraș. De multe ori, pentru tînărul țăran, întrecerile spartachiadei au însemnat primul contact cu sportul. Nu trebuie să uităm că regimurile trecute ne-au lăsat și în acest domeniu o grea moștenire, care este lichidată acum, în anii regimului democrat-popular. Tocmai de aceea, paralel cu desfășurarea spartachiadei, o serie de colective sportive din oraș organizează în satele din împrejurimi demonstrații spor-

Imi pare rău că nu l-am cunoscut pe acest ziarist. L-aș fi invitat acum cîteva săptămîni la Constanța. Acolo se desfășurau Campionatele internaționale de tenis de masă ale R.P. Romîne. La competiție participau unele din cele mai bune palete ale continentului. La un moment dat, la masa de joc și-a făcut apariția un băiețandru. După înfățișare n-avea mai mult decît 15 ani. Dacă ai fi avut curiozitatea să-i răsfoiești buletinul de identitate, ai fi verificat justetea presupunerii. Îl chema Adalbert Rethi. Numele nu era

cipă la întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului. Concursurile se desfășoară la 7 discipline sportive — schi, șah, tenis de masă, haltere, trîntă, patinaj și gimnastică — în patru faze. Timp de două luni și jumătate, întrecerile au loc în cadrul colectivelor sportive din întreprinderi, sate, școli și instituții. Aceste întreceri selecționează participanții la fazele raionale, regionale și la finala republicană. Întrecerile spartachiadei au loc în marile orașe ca și în cele mai îndepărtate cătune de munte. Cu un an în

INTERETULUI

sportivă

tive menite să popularizeze diferitele discipline sportive. Studenții Institutului de cultură fizică și sport s-au deplasat în comunele raionului Domnești și au făcut demonstrații de tenis de masă, haltere și gimnastică. Practica a dovedit că asemenea mijloace de popularizare a sportului sînt deosebit de eficiente.

În prezent, în regiunea București, tinerii săteni desfășoară pasionante întreceri sportive. Pîna acum s-a înregistrat o cifră de aproape 60.000 de participanți. Întreceri interesante sînt mai ales cele care au avut loc în comunele Segarcea Vale, Slobozia Mîndra și Băduleasa. Dar nu numai în regiunea București tinerii țărani se dovedesc pasionați pentru manifestările spartachiadei. Aproape 4.500 de tineri dintr-un singur raion — Codlea — din regiunea Stalin au participat la concursurile acestei competiții. În raionul Agnita, numeroase colective sătești terminaseră încă la sfîrșitul lunii decembrie întrecerile primei faze a spartachiadei.

O atenție deosebită se acordă antrenării fetelor la sport. În privința aceasta, în viața satelor trebuie învinse unele prejudecăți învechite care mai stăruie pe alocuri. În timpul verii au fost organizate în multe regiuni întreceri sportive pentru fete — Spartachiada fetelor. Efectul acestor întreceri se vede acum cînd un număr tot mai mare de fete participă la Spartachiada de iarnă. În privința aceasta este caracteristic raionul Corabia.

Și încă o întrebare...

În mod firesc se naște o întrebare: oare actuala ediție a Spartachiadei de iarnă a tineretului a scos la iveală noi talente sportive? Răspunsul este categoric afirmativ. Am participat la întrecerile din diferite colective și pretutindeni am remarcat tineri talentați. Mă aflu la Grupul școlar poligrafic din București și

asistam la o pasionantă întrecere de tenis de masă. Spontan mi s-a născut un gînd: „Oare acești doi tineri ce se înfruntă cu atîta dîrzenie nu sînt viitoare vedete ale paletii romînești?” Nimic nu este exclus. La „Mătasea populară”, un tînăr muncitor, care de abia cu cîteva săptămîni înainte pusese prima dată mîna pe haltere, a reușit o performanță promițătoare... Numele lui este Ion Radu. Să-l reținem. Poate vom mai auzi vorbindu-se de el.

Spartachiada este o întrecere a speranțelor sportului romînesc și o mărturie că în țara noastră sportul a devenit un bun al întregului tineret.

M. RAMURĂ

1 — Întrecerile sînt pasionante. Tinerii șahiști își dispută șansele cu dîrzenie și nu se poate spune că spectatorii — deși pușini la număr — n-ar fi captivați de spectacolul sportiv ce li se oferă

2 — Tinerii aceștia, elevi la o școală profesională, nu joacă de mult tenis de masă. Unii din ei sînt la primul lor concurs. S-ar putea însă ca nu peste multă vreme numele lor, azi anonime, să devină bine cunoscute

U N P L A N F Ă R Ă E G A L

(Urmare din pag. 15)

rochii elegante cu țesăturile fabricate la noi în 1965 într-un singur minut. Zahărul pe care-l vom produce numai într-un minut în 1965 va fi suficient pentru ceașca de ceai a 1.000.000 de persoane!

Un minut e puțin... Dar dacă oamenii știu să-l prețuiască, el poate deveni infinit de valoros.

TRIBUNA DE DISCUȚII A ZIARULUI „NA SMENU!” DIN URAL

Ziarul de tineret „Na Smenu!” apare la Sverdlovsk, mare centru industrial în Ural. Cred că extrase din scrisorile cititorilor acestui ziar vor putea servi pentru concluzia acestui articol asupra planului de șapte ani.

NIKOLAI IVANOV, zidar la Trustul de construcție „Sverdlovskstroil”:

PLANUL DE ȘAPTE ANI NE CONVINE DE MINUNE!

Eu și tovarășii mei de echipă construim case în noul cartier, al 25-lea, din Sverd-

lovsk. În 1958 am construit 440 de locuințe și în 1959 vom construi 768. Mai mult, numai într-un an vor apărea în acest cartier: o grădiniță pentru 125 de copii, o creșă pentru 120 de copii, o școală pentru 880 de elevi, două magazine, două corpuri de clădiri în noul spital.

Planurile mele pentru septenal sînt următoarele: anul viitor, după ce voi termina școala pentru tineretul muncitoresc, voi intra într-o școală tehnică sau într-un institut de construcții.

VLADIMIR VERKHOVETZ, student la un Institut politehnic din Sverdlovsk:

VOM AJUNGE DIN URMĂ ȘI VOM ÎNTRECE S.U.A.!

Peste un an și jumătate, voi deveni inginer chimist. În specialitatea mea, și nu numai în a mea, există enorm de mult de lucru. Problemele nerezolvate încă sînt numeroase. Rezolvarea lor va fi favorizată de dezvoltarea accelerată a industriei chimice. Sîntem încă în urma Americii în acest domeniu, dar sînt

sigur că în șapte ani o vom ajunge din urmă și o vom întrece.

VIKTOR KOVALEV, inginer proiectant:

DORINȚA NOASTRĂ CEA MAI MARE: O PACE TRAINICĂ

Tovarășii mei și cu mine lucrăm în momentul de față la punerea la punct a unor proiecte pentru mai mulți giganți industriali ai septenalei, și îndeosebi pentru unul din cele mai mari combinate de cupru ale țării. Specialiștii apreciază de pe acum că termenele prevăzute pentru darea în exploatare a acestor întreprinderi industriale vor fi considerabil reduse.

Îmi place mult munca aceasta și las puțin din inima mea în fiecare proiect nou. Și eu, asemenea tuturor oamenilor cinstiți din lume, doresc ca pe pămînt să fie instaurată o pace trainică, pentru ca nimic să nu împiedice clădirea unui viitor frumos.

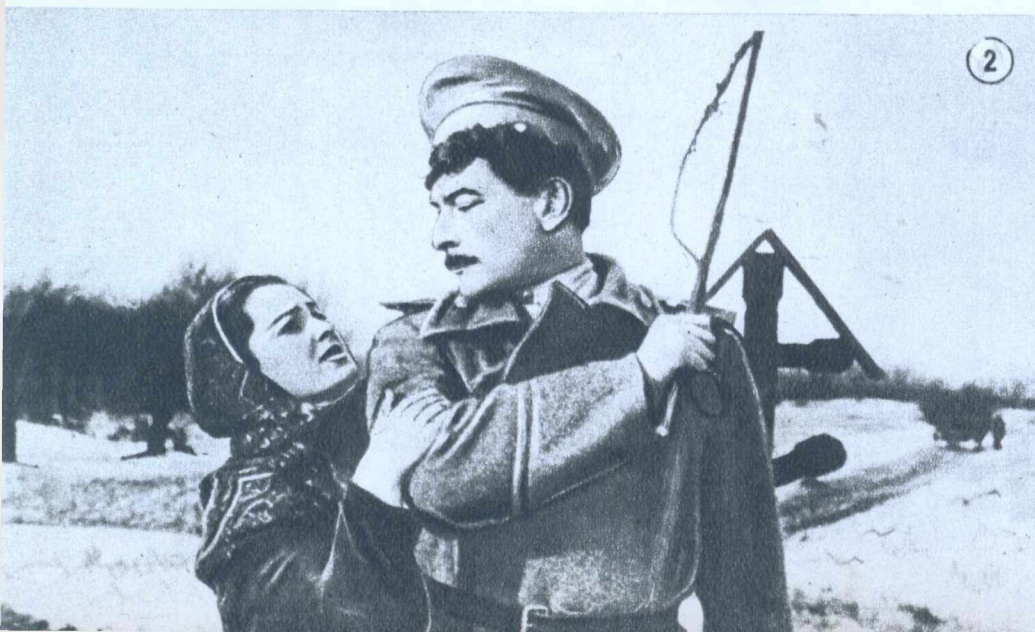
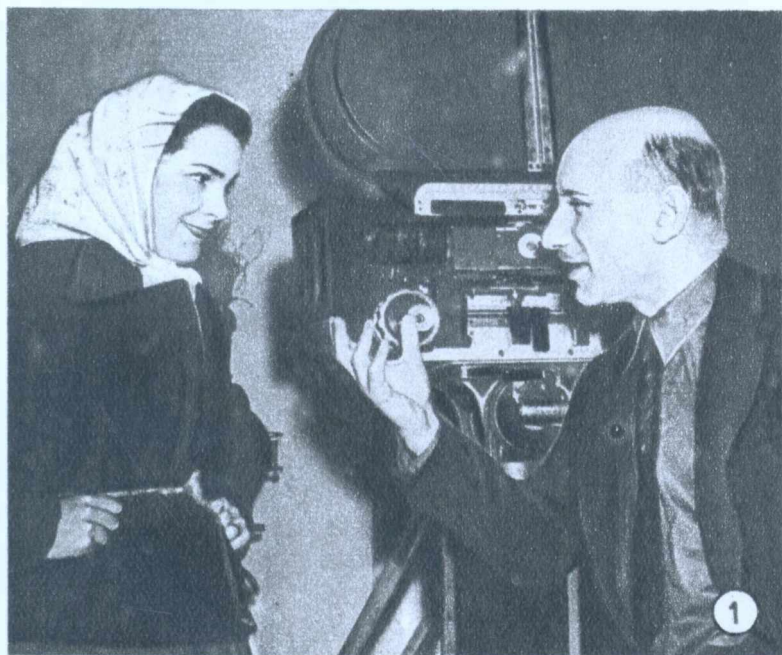
Moscova, ianuarie 1959.

Elena
BISTRITKAIA

**PENTRU CE
AM DEVENIT
ARTISTA**

1 — Elena Bistrițkaia și Serghei Gherasimov, scenaristul și regizorul filmului „Pe Donul liniștit”; 2 — Elena Bistrițkaia într-o scenă din filmul „Pe Donul liniștit”; 3 — Elena Bistrițkaia joacă rolul unei fete în noul film sovietic „Oamenii de bună-credință”

Elena Bistrițkaia, celebra actriță sovietică de cinema, după ce a ascultat întrebarea, s-a gândit o clipă, și apoi privirea ei s-a însuflețit dintr-o dată:

— Probabil, pentru că n-aș fi putut face altfel. Vocația mea era mai puternică decât orice! Încă din copilărie, visam la o profesie care să-mi descopere în fiecare zi ceva nou, ceva instructiv. Atunci m-am hotărât să mă dedic teatrului.

Voi păstra totdeauna amintirea celei mai fericite zile din viața mea, ziua în care am fost admisă la Institutul de teatru din Kiev. Nu voi uita nici prima mea apariție în teatru, când, prin intrarea artiștilor, am pătruns timid în culise și apoi pe scena goală, luminată în mijloc numai de o lampă electrică mică...

La început a fost greu. Trebuia să interpretez multe roluri puțin interesante, superficiale. Or, eu visam la un rol cu totul diferit...

Și iată că, mai curajoasă, m-am hotărât să lucrez singură pe un pasaj din „Pe Donul liniștit” în care era vorba de relațiile dintre Aksinia și Grigori Melehov, principalii eroi ai acestei epoei în patru volume.

A venit ziua în care trebuia să mă prezint în fața profesorilor și tovarășilor. Fețele lor spuneau clar că nu reușisem. Prietenii mei glumeau: „Tu ai interpretat o singură Aksinie de două ori: pentru prima și ultima oară”.

Dar în adâncul sufletului meu nu credeam cele spuse. Ca o scinteie trăia în mine speranța că voi putea juca acest rol mai devreme sau mai târziu.

Carierea mea scenică a fost marcată de multiple insuccese. Tocmai în momentul în care începeam să-mi pierd curajul (jucam atunci la Teatrul dramatic din Vilnius) mi s-a încredințat rolul Taniei din piesa cu același nume a autorului dramatic sovietic A. Arbuzov. Acest rol m-a pasionat. Redându-mi încrederea în vocația mea, el a însemnat pentru mine o adevărată etapă.

— Cum ați devenit actriță de cinema?

Elena Bistrițkaia nu răspunde de îndată la această întrebare. Cariera cinematografică a artistei a fost grea. Primele ei apariții pe ecran au trecut neobservate, fiind destul de șterse. Rolul pe care l-a interpretat în filmul „Poveste neterminată” a marcat începutul revirimentului. Acest film al scenaristului bine cunoscut F. Ermler a fost un imens succes pentru Bistrițkaia. Ea nu-și uita însă visul din tinerețe: să interpreteze pe Aksinia lui Șolohov.

— Când am aflat că scenaristul Serghei Gherasimov se pregătea să toarne „Pe Donul liniștit”, spune artista, i-am cerut să mă încerce în rolul Aksiniei. La început aveam impresia că nu voi reuși. Pentru prima dată am pătruns în sufletul personajului Aksinia în timpul șederii mele pe Don, cu prilejul turnării filmului. O femeie cazacă în vîrstă și-a deschis sufletul și mi-a vorbit despre marea roman al vieții sale, în timpul căreia avusese mult de suferit. Erau adevărate confidențe de femeie, cu fraze încurcate, dar sentimente înflăcărâte. În timpul discuțiilor, am simțit deodată că eu reacționam la povestea simplă a acestei femei așa cum ar fi făcut-o și Aksinia. Mai târziu, cu câteva prilejuri, îmi puneam involuntar întrebarea: ce-ar fi spus Aksinia despre aceasta?

Nu eu trebuie să judec dacă am reușit în acest rol. Dar trebuie să spun un lucru: regret că turnarea s-a terminat, că Aksinia poate trăi pe ecran fără mine, că nu mai am influență asupra ei. Astăzi mă gândesc la alte personaje.

Cred că am terminat, adaugă artista, după o clipă de tăcere. Nu s-ar putea spune totul. Esențialul este că sînt fericită așa cum este cineva care a trecut peste o mare greutate.

Elena Bistrițkaia privește un portret mare al Aksiniei care-i împodobeste masa și devine gînditoare. Poate că artista se gîndește la tot ceea ce a trebuit să facă în timpul turnării: să slăbească sau să se îngrase la comandă, după hotărîrea scenaristului, sau să petreacă ore întregi sub căruță, în praf, în timpul bătălii dintre Ștefan și Grigori. Fiecare imagine a acestei secențe, care pe ecran nu durează decât cîteva secunde, a fost filmată timp de două sau trei zile...

În timp ce îmi iau rămas bun, artista surde și deodată observă în privirea ei o strălucire care mă face să mă gândesc la Aksinia: atît de calmă, atît de senină de obicei, artista pare că retrăiește pentru o clipă personajul eroinei celebrului roman al lui Șolohov.

V. SKOMOROKOV

